

Din Egipt spre Canaan

Importanța scrierilor Vechiului și Noului Testament

O soră în Hristos, care a plecat în urmă cu mulți ani la Domnul, a scris pe marginea Bibliei ei mult citite, următoarele rânduri: „În Vechiul Testament este ascuns Noul, în Noul Testament este descoperit Vechiul.“

Această mărturie simplă despre importanța și învățătura Vechiului Testament este un adevăr binecuvântat.

Mulți consideră cărțile Vechiului Testament ca fiind foarte utile pentru timpurile trecute, dar de o însemnătate mică pentru noi astăzi. Aceasta este o părere foarte regretabilă; oricine judecă superficial sau trece cu vederea aceste părți ale Sfintei Scripturi, pierde mult din ceea ce reprezintă o adevărată valoare pentru sufletul său. Este scris: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru muștrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate“ (2 Timotei 3.16-17). „Toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin încurajarea Scripturilor, să avem speranță“ (Romani 15.4). Primul verset ne asigură că părțile simbolice ale Bibliei sunt împlinite prin insuflarea lui Dumnezeu, iar celălalt verset ne arată că ele au o valoare practică pentru noi.

Cele cinci cărți ale lui Moise sunt pline de învățături simbolice. Pentru cititorul credincios, ele sunt un izvor de bogății inestimabile, pentru că ele vorbesc despre Hristos, „... în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii“ (Coloseni 2.9).

Aceste cărți pot fi comparate cu o mare galerie de artă, în care Hristos din Noul Testament este văzut în diversele slăvi ale Persoanei și lucrării Sale. Hristos este cheia pentru toate imaginile din Vechiul Testament. Toate indică spre El. Dacă *El* este cunoscut, dacă este iubit cu toată inima și dacă Persoana *Sa* binecuvântată Se află în centrul tuturor sentimentelor și gândurilor, atunci nu va fi greu să-L recunoaștem, chiar dacă ne apare ascuns în aceste imagini. Se spune: „Iubirea este ageră“; ea poate recunoaște în obiectul ei frumuseți, care sunt ascunse altor ochi. Această mărturie se adevărește și în lucrurile cerești. Dragostea față de Domnul Isus și dorința sinceră a inimii după El sunt cele mai bune premise pentru înțelegerea Scripturilor cu caracterul lor exemplar. O singură imagine nu ar fi putut exprima întreaga Sa valoare, de aceea există mai multe și totuși „nici jumătate nu mi s-a spus“ (1 Împărați 10.7). A înțelege *tot* ce este Isus, a înțelege adâncimile dragostei Sale, slava Persoanei Sale, rămâne rezervat pentru o zi viitoare. Ceea ce nu înțelegem acum, vom înțelege când Îl vom vedea așa cum este. Între timp să avem o minte deschisă și să ne îndreptăm inimile spre El. Cel, care a deschis Scripturile celor doi ucenici care se îndreptau spre Emaus, să ne prezinte și nouă tot ceea ce se referă la El în aceste Scripturi.

Așa cum Îl vedem pe Domnul Isus, să ne vedem și pe noi, pentru că noi suntem *una* cu El. De aceea, câteva imagini vorbesc și despre *părtășia* credincioșilor cu Hristos și despre *salvare*, precum și despre Salvator (Mântuitor), despre *eliberare*, dar și despre Eliberator.

Desigur, astăzi avem o cunoștință mai clară și o mărturie completă. Domnul *Isus* Însuși a fost aici și slava a fost văzută în El. Singurul Fiu din sânul Tatălui a fost El Însuși pe pământ, iar noi putem urmări urmele pașilor Săi pe paginile celor patru Evanghelii: de la Betleem spre Golgota și apoi din nou în cer. *Dragostea divină* este acum deplin descoperită, iar *dreptatea divină* este satisfăcută complet prin crucea lui Hristos – realități care în imaginile din Vechiul Testament nu își găsiseră încă expresia lor deplină. Numai crucea dă o mărturie completă despre adevărurile minunate: „Dumnezeu este lumină“ și „Dumnezeu este dragoste“.

Un scriitor spunea odată că în imaginile din Vechiul Testament Dumnezeu ni-L prezintă pe Hristos în diverse aspecte. Imaginile ne vorbesc despre *Hristos*, dar în diversele Sale slăvi. Dacă ne gândim la jertfe, ele indică spre *unica* jertfă a lui Isus Hristos, în caracterul său diversificat: ca jertfă de ardere de tot, ca jertfă de mâncare, ca jertfă de pace, ca jertfă pentru păcat și ca jertfă

pentru vină. La fel și în cazul celorlalte imagini. Fiecare vestește valoarea și frumusețea Domnului Isus.

Sfinții au găsit întotdeauna înviore și îmbărbătare în aceste scrieri, iar tânărul credincios se simte atras spre cercetarea lor, înainte de a putea spune cum le va putea aplica în folosul său. El simte că ele descriu propria sa soartă și istorisesc despre calea sufletului său în continuare. Din una din aceste cărți cu caracter exemplar, Domnul l-a învățat pe Nicodim despre înălțarea Sa pe lemnul crucii, ca o replică la înălțarea șarpelui în pustiu de către Moise (Ioan 3.14); dintr-o altă carte a ales cuvinte cu care a biruit diavolul în pustiu. În 1 Corinteni 10.11 avem o indicație divină, și anume de a privi istoria lui Israel ca o pildă pentru noi: „Și toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor.“

În următoarele capitole, atenția tinerilor cititori credincioși este îndreptată spre această istorie plină de evenimente. Aceste capitole au fost scrise cu dorința de a ajuta pe cei „care au parte de chemarea cerească“ în cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Este recomandat ca cititorul să citească cu rugăciune fiecare capitol. Această călătorie din Egipt la Canaan este o călătorie minunată și ea ne arată atât părțile negative, cât și cele pozitive; ea istorisește despre eșecul acestui popor răscumpărat, dar și despre victoriile sale. Ea ne arată cum trebuie să fie calea unui creștin și cum este ea deseori în realitate.

Egiptul – Pustiul – Canaanul

Copiii lui Israel ne sunt prezentați în trei situații diferite de viață; toate sunt exemplare pentru poziția și partea credinciosului.

Israel în Egipt: Aici îi găsim pe israeliți sub protecția sângelui, care, conform Cuvântului lui Dumnezeu, era stropit pe ambiții și pe pragul de sus al ușilor lor; ei erau în siguranță față de judecată și în pace cu Dumnezeu. Îi vedem în casele lor mâncând carnea de miel friptă la foc, cu coapsele încinse, cu sandalele în picioare și cu toiagul în mână. Ei erau gata să iasă din Egipt.

Aceasta ne arată credinciosul în mijlocul unei lumi căzute, pradă judecății, protejat prin sângele lui Hristos și scăpat de mânia viitoare. El are viață în mijlocul morții, căci judecata a fost deja executată pentru el. Sângele Mielului lui Dumnezeu este răspunsul pentru toate pretențiile lui Dumnezeu cu privire la dreptate, și pentru credincios nu mai există nicio îndoială. El are pace cu Dumnezeu și, savurând această pace, mănâncă mielul înjunghiat – o imagine a lui Hristos suferind.

Astfel, îmbrăcat cu haina pelerinului, el stă într-o așteptare continuă a ceasului în care Domnul îl va chema de pe pământ în cer. Între timp este *în* lume, dar nu *din* lume. Sângele de pe ușorii ușii și de pe pragul de sus al ușii este între el și egiptenii de afară; el a primit indicația clară să nu părăsească poziția sa separată până dimineața (Exod 12.22).

În Egipt, israelitul era ocrotit, sărbătorea Paștele și aștepta. În lume, credinciosul are salvarea, părtașia și nădejdea. Prima epistolă către Tesaloniceni ne arată credinciosul în această poziție.

Israel în pustiu – Separat pentru Dumnezeu: Marea Roșie era ca o barieră între israeliți și egipteni și îi separa pentru totdeauna de locul sclaviei și al închinării la idoli. Ei erau un popor ales, care locuia singur și nu era socotit printre națiuni. Dumnezeu era Conducătorul lor – stâlpul de foc se ridica deasupra lor pentru a le arăta calea. Se hrăneau cu mana cerească, ce cădea zilnic din cer; beau din apa Sa, ce curgea din stânca lovită; umblau în lumina Sa și luptau sub steagul Său. Egiptul era *în urma* lor, Canaanul era *în fața* lor, iar Dumnezeu era *cu* ei.

Aceasta indică spre credincios, care este eliberat din acest veac rău de acum prin crucea lui Hristos (Galateni 1.3); el este răstignit față de lume (Galateni 6.14), a murit și a fost înmormântat (Coloseni 2.12), este un străin în țară străină (1 Petru 2.11), privind *înainte* spre o țară mai bună, o țară cerească.

El nu are nimic a face cu conducerea națiunilor din jurul său. Asemenea unui pelerin, el umblă în pace pe străzile împăratului și dă Cezarului ce este al Cezarului, iar lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Ochiul Tatălui său este asupra sa și el umblă privind în sus. Toate sursele sale sunt în Dumnezeu, de care el este dependent, care îngrijește pentru toate nevoile sale zilnice. Calea sa este o cale a credinței, și de aceea este o cale de încercări, și adesea de eșecuri. Aici găsește și gustă apele amare de la Mara; dar imediat după aceea urmează apa dulce și palmierii din Elim. Aici, Amalec iese la luptă contra pelerinului; dar Dumnezeu îl *susține*, așa cum *a făcut* și la Marea Roșie, și toți dușmanii săi sunt bătuti, pentru că Dumnezeu este mai puternic decât dușmanii Lui.

Pentru credincios, pustiul este „școala lui Dumnezeu“. Prin experiență, el cunoaște acolo nemernicia și slăbiciunea sa și are parte de harul și puterea unui Dumnezeu atotprezent. El află nu numai în teorie, ci într-o realitate dureroasă a practicii vieții că în carnea sa nu locuiește nimic bun. Carnea a avut ocazia să-și arate adevăratul ei caracter și a făcut-o. Și aici află că Dumnezeu este Dumnezeul oricărui har, pentru care niciun necaz nu este prea mare, care îl reabilitează când cade, care este tăria sa în slăbiciune, eliberatorul său în luptă, visteria sa și grânarul său în fiecare etapă a căii sale, care este totul pentru el.

Știm ce frumos este când un tânăr credincios, cu inima veselă și cu privirea strălucind de bucurie cântă la începutul călătoriei sale prin pustiul: „Toate păcatele mele le-a îndepărtat sângele Său“ și „Patria mea este acolo, sus“, așa cum Israel a cântat cântarea de izbăvire la malul Mării Roșii. Dar este mult mai minunat să-l vezi pe pelerinul în vârstă, sprijinit pe toiagul său, având pustiul în urma sa, întreaga școală a vieții, urcușul și coborâșul, eșecurile dese și reabilitările, care, la sfârșitul călătoriei prin pustiul, poate exclama ca odinioară Caleb: „Și acum, iată, Domnul m-a păstrat viu, după cum a spus, acești patruzeci de ani, de când a zis Domnul cuvântul acesta către Moise... Sunt încă tot așa de tare astăzi ca și în ziua în care m-a trimis Moise: cum era puterea mea atunci, așa este puterea mea acum, pentru război, și pentru a ieși și pentru a intra“ (Iosua 14.10, 11)!

El s-a cunoscut pe sine, a verificat ajutorul lui Dumnezeu și a acumulat experiență. Dacă privim în lumina lui Dumnezeu la drumul aspru pe care ne-a condus Domnul când ne-a eliberat, ne-a menținut, ne-a păzit și ne-a oprit când piciorul nostru nesigur amenința să alunece, când vedem cât de aproape am umblat adesea pe marginea prăpastiei și am fost ținuți de mâna Sa, atunci cu siguranță vom exclama cu o inimă plină de adorare: „Toate le face bine“.

Psalmul 23 este cântarea unui pelerin, care, pe drumul său către patrie, află că Domnul este Păstorul său. Crucea este în spatele său (Psalm 22), slava este înaintea lui (Psalm 24), iar Păstorul este cu el (Psalm 23). Deși calea sa duce „prin valea umbrei morții“, nu se teme de niciun rău, pentru că Păstorul îl susține, toiagul și nuiaua Sa, ochiul Său conducător îl conduc pe pelerin până în „casa Domnului“, patria sa veșnică.

Drag cititor tânăr, a devenit această lume un pustiul pentru tine? Simți că treci printr-o țară străină, în care inima ta nu poate fi satisfăcută de nimic și ochiul tău nu poate fi atras de nimic? Diavolul și inima ta vor încerca la fiecare pas să te ducă pe căi rătăcite și să-ți amintească de plăcerile Egiptului pe care le-ai lăsat în urmă. ***Privește înainte!*** Omul proslăvit la dreapta lui Dumnezeu este alături de tine și El poate să te treacă cu bine prin pustiul. În curând vei ajunge în Casa Tatălui și vei avea parte de o primire din toată inima.

Acolo-n binecuvântarea,
În care eu mă voi opri,
Îmi va veni-n întâmpinare
El, Dumnezeu și Tatăl meu.
Iubirea de sus, din mărire,
Cu slavă mă va-mpresura.
Ea mi-a-ndulcit aici pustiul,
Tot timpul m-a înviorat.

Epistola către Filipeni, epistola către Evrei și prima epistolă a lui Petru se adresează credinciosului care se găsește în pustiu și pășește spre cer.

Israel în Canaan: Piciorul lor a călcat în țara în care curgea lapte și miere. Au trecut Iordanul, au încheiat călătoria prin pustiu și Egiptul era departe de ei. Acum stăteau ca o națiune de luptători, cu sabia în mână, gata să ia în posesie țara, despre care Dumnezeu spusese: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat vouă” (Iosua 1.3). Ei n-au avut o viață **comodă**, ci ea a fost caracterizată prin „lupta credinței”. Lozinca lor era: „**Înainte!**” Sub conducerea Domnului din ceruri, ei au mers din victorie în victorie. Aceasta îl arată pe credincios deja răpit, șezând în locurile cerești în Hristos Isus. Credinciosul este deja acum binecuvântat cu „orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos” (Efeseni 1.3). Epistola către Efeseni ar putea fi numită „Canaanul credinciosului”. Acolo întâlnim adesea expresia „**locurile cerești**”, iar credinciosul este văzut deja acolo, în Hristos. Cerul, și nu pământul este locul moștenirii și al binecuvântărilor sale. El este părtaș al chemării **cerești** (Evrei 3.1), cetățenia sa este în **ceruri** (Filipeni 3.20) și acolo, unde este comoara sa, va fi și inima sa. Canaanul nu este o imagine a părții credinciosului când va pleca de pe pământ pentru a fi la Hristos; **acolo** va intra în odihnă. În Canaan folosește sabia și scutul. Aceasta este poziția sa conform Epistolei către Efeseni. În capitolul 6, credinciosul este văzut în luptă cu duhurile rele, care îi contestă drepturile și încearcă să-l împiedice în savurarea binecuvântărilor. El a îmbrăcat armura lui Dumnezeu, ca un războinic în ziua luptei; dacă va rămâne consecvent - „tare în Domnul și în puterea tăriei Lui” -, va birui. Hrana sa zilnică este hrana țării Canaan, pâine nedospită și boabe prăjite, care sunt o imagine a lui Hristos înviat. Prin acestea este întărit pentru luptă. Această luptă nu este o joacă de copii, ci o controversă publică cu diavolul. Cel care cunoaște cel mai bine locul și partea sa în Hristos, va avea parte de lupta cea mai aprigă.

Noi suntem în același timp în Egipt, în pustiu și în Canaan. Noi suntem în lume și este noapte, așa cum cântăm și într-o cântare: „Se va sfârși a lacrimilor noapte”; dimineața, la venirea Domnului vom lăsa în urma noastră toate lacrimile.

Așa cum ne învață **experiența**, suntem în pustiu. Suntem copii, care merg încă la școală și se află sub disciplina Tatălui. Aceasta este o lecție, care se întinde pe tot parcursul vieții. Ea va fi încheiată când va veni Domnul pentru noi și vom fi la El.

Conform poziției noastre suntem în Canaan. Pentru că, în timp ce ne **înconjoară** lumea și carnea **locuiește în noi**, suntem înălțați deasupra lor în Hristos, iar poziția noastră este **în El**. Acolo ajungem în conflict cu diavolul, iar lupta noastră cu el va înceta numai când diavolul va fi aruncat din cer la venirea Domnului (Apocalipsa 12.9). Dar deja acum suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit, care a câștigat lupta pentru noi și care tot mereu triumfă prin noi. Dumnezeu va zdrobi în curând pe diavolul sub picioarele noastre (Romani 16.20). El ne îndeamnă mereu la luptă, spunându-ne că aceasta va dura numai o perioadă **scurtă**. Până atunci, drag luptător sfânt, îmbracă armura și pășește contra dușmanului! Pune mâna pe sabia Duhului! Tot înainte în lupta divină! Nu slăbi în luptă, până ce câmpul este al tău!

Israel în Egipt – robia păcatului

Primul capitol din Exod ne oferă o imagine a poporului Israel în Egipt. Acolo, ei erau **sclavii** lui faraon, împăratul Egiptului, și **închinători la idoli** Egiptului (Ezechiel 20.7, 8). Așa cum ne arată capitolul, sclavia lor era amară, dureroasă și soarta lor, grea, fiind nevoiți să facă pentru stăpânul lor crunt și neîndurător cărămizi. Biciul căpeteniilor lui faraon ne arată starea în care se găsea poporul și putem să recunoaștem că el trebuia să se supună unei puteri, care era mai tare decât a sa. Probabil, suspinau după eliberare, dar nu puteau scăpa. Omul înarmat păzea bine proprietatea sa (a se compara cu Luca 11.21).

Totuși, aveau micile lor plăceri, pentru că mai târziu au spus: „Ne amintim de peștele pe care-l mâncam în Egipt pe nimic, de castraveți și de pepeni și de praji și de cepe și de usturoi”

(Numeri 11.5). Dacă faraon le-ar fi sustras aceste lucruri, nu ar fi servit intențiilor sale; ele contribuiau să se mulțumească cu soarta lor și să execute de bunăvoie slujba pentru el.

Aceasta ne prezintă starea fiecărui păcătos neîntors la Dumnezeu. Egiptul este imaginea acestei lumi (Apocalipsa 11.8); faraon îl reprezintă pe satan, care este stăpânitorul lumii (Ioan 12.31; Efeseni 6.12).

Din fire, omul este un sclav al lui satan; lumea rea, actuală este locul sclaviei sale; păcatele sale sunt lanțurile care îl leagă. Omul este vândut păcatului (Romani 7.14); el nu se poate elibera, pentru că este „fără putere“ (Romani 5.6). El este o unealtă a lui satan, un *prins* al diavolului pentru voia lui (2 Timotei 2.26). Este desigur adevărat că este vorba despre o sclavie de bunăvoie, îndeplinită cu plăcere, pentru că satan a orbit gândurile necredincioșilor (2 Corinteni 4.4) și a întunecat mințile lor (Efeseni 4.18), așa încât omul consideră robia sa ca fiind libertate și chiar îngrijește și întreține foarte bine păcatul, care este acum lanțul său și mai târziu elementul chinuitor, viermele care roade, care îl va chinui pentru totdeauna în iad. Acesta este modul viclean de lucru al diavolului!

Satan este chiar dispus să ușureze puțin povara, să desfacă puțin lanțurile și să-i lase pe supușii săi să savureze pentru un timp „plăcerile păcatului“, dar numai cu scopul de a-i ademeni tot mai mult și pentru a-i orbi pentru totdeauna.

Satan este un fierar iscusit în făurirea lanțurilor; experiența sa îndelungată i-a dat posibilități suficiente să descopere înclinațiile victimelor sale și să fabrice lanțuri care se potrivesc fiecăruia în parte. Unii sunt ținuti de lanțul plăcerii și al patimii și aleargă spre pierzare. Alții sunt prinși de lanțul caracterului lumesc, al iubirii de bani și al laudei omenești. Încet, dar sigur sunt conduși spre prăpastie. Paharul bețivului, portmoneul zgârcitului și haina fariseului cu religia sa falsă, toate acestea servesc aceluiași scop. O formă de evlavie fără întoarcere la Dumnezeu este unealta cea mai puternică în mâna lui satan pentru a ispiti sufletul victimei sale și a-l distruge pentru veșnicie.

Mă opresc puțin aici și doresc să întreb: ești eliberat de jugul amar al lui satan sau ești încă un sclav? Ești sigur că nu există niciun păcat ascuns, îndrăgit și îngrijit, care te leagă involuntar de satan și de această lume? Conștiința ta te lasă probabil în liniște, pacea ta este probabil netulburată. Păcatul care înfășoară ușor, ți-a devenit probabil simpatic și indispensabil, dar cât timp nu ești eliberat de Fiul lui Dumnezeu, ești încă în puterea lui satan care te conduce spre „iazul de foc“.

Un ochi a văzut povara celor prinși în cuptoarele de ars cărămidă din Egipt, *o* ureche a auzit suspinul lor și *o* inimă a știut necazul lor. Dumnezeu lui Avraam și-a adus aminte de legământul Său și a spus: „Am coborât ca să-i scap din mâna egiptenilor“ (Exod 3.8). Ce veste bună, binecuvântată! Dacă era posibil un oarecare ajutor, atunci acesta trebuia să vină de sus; pentru că „un om nu va putea nicidecum să-l răscumpere pe fratele său“ (Psalm 49.7).

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât *L-a dat* pe singurul Său Fiu“ (Ioan 3.16) și „Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși“ (1 Timotei 1.15). Aici avem răspunsul. Dumnezeu S-a descoperit în Isus Hristos. El a venit jos pentru a elibera. Prin moartea Sa la cruce, El l-a biruit pe diavolul și l-a subjugat. Moartea este înfrântă și îi este luat boldul. Mormântul lui Hristos este gol, iar El șade la dreapta lui Dumnezeu având toată puterea în cer și pe pământ. El trimite păcătoșilor Evanghelia pentru „a vesti eliberarea celor prinși“ și le poruncește să creadă în aceasta. Această Evanghelie este „puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede“ (Romani 1.16).

Crezi Evanghelia? Ți-ai deschis inima pentru a primi vestea bună? Dacă ai făcut acest lucru, ești un om eliberat de Domnul, iar dacă Fiul lui Dumnezeu *te-a făcut liber*, atunci ești într-adevăr *liber* (Ioan 8.36).

Străduințele lui faraon – vicleniile diavolului

Din porunca lui Dumnezeu, Moise și Aaron au fost trimiși în Egipt. Ei s-au adresat direct poziției celei mai înalte. În curtea lui Faraon, în mijlocul măreției și splendorii Egiptului, ei au expus cerința Domnului: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi țină o sărbătoare în pustiu“ (Exod 5.1).

Faraon a simțit imediat provocarea deschisă și a ordonat ca lucrările să fie și mai grele. El și-a exprimat disprețul și ura sa față de Dumnezeu prin cuvintele: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Nu cunosc pe Domnul și nici nu voi lăsa pe Israel să plece“ (Exod 5.2).

Acesta este modul de lucru al lui satan; primul său plan este să împiedice eliberarea sârmanului păcătos. Aici nu mai există niciun fel de deghizare. Este urletul leului iadului și dușmănia sa publică față de Dumnezeu și adevărul Său. Cât timp îi poate ține în liniște pe sclavii săi, iar aceștia îi slujesc, diavolul rămâne liniștit. Dar în clipa în care Dumnezeu Se ocupă de păcătos, pentru a-l elibera, iadul se dezlănțuie pentru a-l opri de la întoarcerea la Dumnezeu. Satan nu renunță la prada sa fără luptă. În acel moment, starea păcătosului se înrăutățește (a se vedea Exod 5.15-23), deoarece conștiința sa este trezită și simte lanțurile. Veșnicia este descoperită și, la fel ca fiul risipitor (Luca 15.17), păcătosul trebuie să-și vină în fire.

Prima dintre vicleniile dușmanului: Cerința Domnului a fost prezentată lui Faraon. Deoarece el a respins-o, asupra lui și a țării sale a venit judecata. Atunci, tactica lui s-a schimbat. El a observat că nu are succes în luptă deschisă, pentru că „Dumnezeu este mai puternic decât dușmanii Săi“. Dar de ce să nu-și atingă scopul printr-un truc secret? În orice caz, o să încerce! Faraon l-a chemat pe Moise și i-a prezentat concesiia: „Mergeți, jertfiți Dumnezeului vostru **în țară**“ (Exod 8.25). Propunerea aceasta părea să fie foarte binevoitoare; era o amabilitate considerabilă din partea lui faraon. Ea masca excelent perfidia diavolului. Acest mod de procedare conducea spre distrugerea adevăratului înțeles al eliberării poporului și a mărturiei pentru adevăratul Dumnezeu. Dar Moise a descoperit lovitura și i s-a împotrivit imediat cu cuvintele simple ale Domnului: „Vom merge cale de trei zile în pustiu și vom jertfi Domnului Dumnezeului nostru, **cum ne va porunci**“ (Exod 8.27).

Cuvântul lui Dumnezeu era clar, de aceea nu exista cedare. Depărtarea de Egipt, până acolo unde trebuia să fie înălțat altarul Domnului, fusese măsurată chiar de Domnul, iar Moise nu avea voie să diminueze această măsură. El i-a dat dușmanului să înțeleagă direct cerința completă a Domnului.

Aici se descoperă una din vicleniile diavolului. Dacă nu poate împiedica eliberarea unui păcătos prin împotrivire deschisă ca leu care răcnește, atunci se va strădui ca șarpe viclean să-l rețină să jertfească în țară. Nu a avut succes? Satan nu are nimic de replicat când cineva acceptă o religie, care îl constrânge să fie un copil cumsecade al acestei lumi, de a „jertfi în țară“. O, nu! El arată chiar și amabilitate și acordă aplauzele sale. Lumea va vorbi bine despre un astfel de om; el va fi flatat și admirat de toți. Religia luminează cuprinde totul și nu condamnă nimic, în afară de o inimă predată în totul lui Hristos. Religia este exercitată „în țară“, conform principiilor iubirii lumești de aproapele și, deoarece aparține de lume, lumea iubește desigur ceea ce este al ei. Dar dacă se menține cerința lui Dumnezeu de a face „o cale de trei zile“ în pustiu, adică de a-l conduce pe credincios la măsura completă a crucii și la ceea ce a urmat „a treia zi“, învierea lui Hristos, atunci satan va pune iadul în mișcare, pentru a împiedica aceasta. Satan urăște o despărțire completă pentru Dumnezeu. El știe foarte bine, că fiecare, care ajunge la cunoștința că a murit și a înviat cu Hristos, îi va întoarce pentru totdeauna spatele lui și împărăției sale, slujbei și țării sale.

Recunoști că ești un creștin: ai făcut acea „cale de trei zile“ din Egipt? Ești despărțit de lume? Gândește-te: nu vei putea da o mărturie adevărată pentru Dumnezeu sau să-L onorezi cu adevărat, și în același timp să ai părtășie cu copiii lumii, nici în plăcerile lor păcătoase, nici în

religia lor. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.“ Cerința lui Dumnezeu este clară: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți, spune Domnul“ (2 Corinteni 6.17).

A doua viclenie a diavolului: „Vă voi lăsa să plecați, ca să jertfiți Domnului Dumnezeului vostru în pustiu, **numai nu mergeți foarte departe**“ (Exod 8.28).

În aceste cuvinte există o delimitare foarte clară. Aceasta nu înseamnă altceva decât: „Nu aveți voie să treceți peste raza mea de acțiune, ci să rămâneți destul de aproape de Egipt, ca să vă pot aduce înapoi cu ușurință și astfel să fie distrusă mărturia voastră de popor separat.“ Regiunea de frontieră „creștinism“ îi permite lui satan posibilități excelente; se potrivește bine scopurilor sale. Un om care nu este nici absolut pentru Dumnezeu, dar nici în totalitate pentru lume, este pentru toți o piatră de poticnire. Lumea zâmbește disprețuitor văzând un astfel de om care într-o seară se roagă în strângerea laolaltă pentru rugăciune, iar în următoarea seară cântă la concert. Oamenii cinstiți își formează ușor o sentință cu privire la autenticitatea unei astfel de mărturisiri. Ei îl degradează pe un astfel de om la treapta de fățarnic. El nu este capabil de nimic altceva, decât de a cauza nenorocire. El nu va fi respectat de nimeni, nici de creștini, nici de lume. Conștiința sa este pătată, își chinuie sufletul, iar întregul său comportament este deplorabil. Lot aparține de cei care nu se îndepărtează foarte mult. În timp ce locuia în Sodoma, a încercat să unească evlavie cu politica, dar oamenii din Sodoma l-au luat în râs. Starea sa lumească făcea ineficiente toate atenționările sale. Copiii săi s-au căsătorit cu persoane din Sodoma, iar la sfârșit, Lot a fost scos din cetate ca din foc, pentru a-și încheia sfârșitul zilelor sale într-o peșteră singuratică, cu o mărturie distrusă.

Tânăr credincios, diavolul va încerca să aplice și în cazul tău această viclenie. El va șopti: „Nu merge prea departe! Nu este deloc necesar să mergi pe o cale prea îngustă. Poți fi un creștin și în același timp să cânti un cântec lumesc nevinovat, să dansezi și să savurezi puțin plăcerile. Există mulți creștini, care nu găsesc nimic rău în acestea. Nu trebuie să ne considerăm pe noi înșine ca fiind mai deosebiți. Trebuie să fim ca ceilalți.“ Toată această modalitate de gândire este de la diavolul. Prin aceasta, el vrea să slăbească mărturia sfinților pentru Dumnezeu în lume și să-i coboare pe terenul oamenilor carnali și religioși. În Cartea lui Dumnezeu ni se spune foarte clar că poporul Său este „o seminție aleasă, ... o națiune sfântă“ (1 Petru 2.9), și este îndemnat să nu mai umble ca celelalte națiuni (Efeseni 4.17; 1 Corinteni 3.3). Sfinți ai lui Dumnezeu! Împotriviți-vă diavolului, fiți neclintiți în credință! Luptați pentru calea de „trei zile“! Permiteți ca crucea și mormântul lui Hristos să formeze etalonul vostru pentru despărțirea de lume! Acesta este adevăratul creștinism.

A treia viclenie a dușmanului: „Mergeți deci voi, bărbații“ (Exod 10.11). Sărmanul faraon se găsea într-o situație dificilă. Mâna lui Dumnezeu apăsa tot mai greu asupra sa. El a cedat puțin. El a admis să-i lase să meargă cale de trei zile, dar dorea ca pruncii să rămână în țară. Aceasta este o mișcare vicleană. Părinții slujesc Domnului în pustiu, în timp ce copiii sunt lăsați în Egipt, la închinătorii la idoli ai țării! Ce spectacol! Ce mărturie! Faraon știa foarte bine, că și-ar fi atins scopul, dacă va avea succes cu această tactică. El știa că părinții se vor întoarce curând, dacă vor rămâne în țară copiii. Din nefericire, mulți părinți creștini au uitat aceasta și i-au lăsat pe copiii lor în lume, amestecându-se în plăcerile lumii și alergând nestingheriți cu lumea. Mărturia multor părinți creștini a fost distrusă, deoarece și-au lăsat copiii în Egipt și i-au îndemnat să se alieze societății din Egipt și să cunoască drumurile lor în comuniune cu oameni nelegiuți. Lot și Eli au aparținut acestei grupe, iar judecata lui Dumnezeu care a venit peste familiile lor este o atenționare pentru toți care le urmează exemplul.

Ultima viclenie a dușmanului: Faraon se afla în mare strâmtorare și a întreprins o ultimă încercare. Aceasta era slabă, dar dacă va reuși să păstreze chiar și numai un membru neînsemnat, ar putea fi astfel victorios. „Mergeți, slujiți Domnului; numai turmele și cirezile voastre să rămână“ (Exod 10.24). Faraon era acum foarte amabil. El putea fi satisfăcut ușor. Cerințele sale păreau să fie logice. Vitele ar fi o piedică în călătorie. Nu ar fi mai bine să le lase în țară? Moise a spus: NU. Deși el a fost cel mai blând om de pe pământ, în fața lui faraon a fost unul din „nebiruiți“ Domnului. El nu voia să cedeze nicio iotă de la cerințele lui Dumnezeu.

Vitele trebuiau să-i aparțină Domnului. El trebuia să aibă totul. Astfel, faraon a primit răspunsul definitiv și decisiv: „Nicio copită nu va rămâne“ (Exod 10.26). Aceasta era cerința divină. Nu exista niciun fel de cedare. Nu trebuia exclus niciun punct. Domnul trebuia să aibă ceea ce Îi aparținea. Această decizie a condus la victorie, iar dușmanul, obligat în toate privințele, a trebuit să se retragă bătut.

Tânăr cititor credincios, lozinca ta să fie: **Decis pentru Hristos!** Nu încerca niciodată să eviți cerințele lui Dumnezeu! Nu ceda deloc în împlinirea lor în fața lui satan! Nu te întreba niciodată ce fac alții, ci fă ca principiu al tău ascultarea de orice cuvânt al lui Dumnezeu. Împotrivește-te diavolului, și el va fugi de la tine! Fii ca Moise, care nu voia să diminueze pretențiile lui Dumnezeu; ca Daniel, care mai degrabă a mers în groapa cu lei, decât să fie neascultător față de Dumnezeu; ca cei trei tineri evrei, care mai degrabă au mers în cuptorul aprins, decât să se închine idolului, pe care îl ridicase cel mai mare conducător al pământului! Prin încrederea lor plină de credință nu au pierdut nimic, pentru că Dumnezeu spusese: „Pe cei care Mă onorează îi voi onora“ (1 Samuel 2.30). Separarea completă pentru Dumnezeu este măsura divină.

Să nu permitem ca o inimă împărțită să împiedice pașii noștri. Slujba pentru Dumnezeu, viața și totul trebuie să aibă această cale de trei zile și să poarte semnul vieții înviate. Separarea pentru Dumnezeu este realizată prin aceasta.

Moartea întâiului născut

Judecata finală asupra Egiptului a fost vestită în puține, dar grave cuvinte: „Eu voi trece prin țara Egiptului în noaptea aceasta și voi lovi pe orice întâi-născut din țara Egiptului, de la om până la animal; și voi face judecată împotriva tuturor dumnezeilor Egiptului: Eu sunt Domnul“ (Exod 12.12).

„Plata păcatului este moartea.“ În cazul celorlalte plăgi, Israel a fost exclus, dar în cazul acestei plăgi nu a existat nicio diferență. Toți au păcătuit, toți trebuiau să moară. Ca Judecător sfânt, Dumnezeu trebuia să execute judecata asupra tuturor care o meritau, fără să se țină în seamă persoana. În ora liniștită a miezului nopții, în momentul când se așteptau mai puțin, au fost atinși de judecata cea mai înfricoșătoare.

Așa va avea loc și judecata asupra acestei lumi. În harul Său îndelung răbdător și în dragostea Sa, Dumnezeu amână mereu această judecată, pentru că El nu dorește moartea păcătosului. Dar ceasul Său trebuie să vină. Mânia mult timp reținută se va descărca cu o forță îngrozitoare asupra oamenilor fără Hristos. Ziua este stabilită, sentința este decisă. Ea se va aduce la îndeplinire în momentul în care oamenii se vor aștepta mai puțin. Domnul Isus Se va descoperi din cer ca un hoț noaptea, deodată, rapid, ca lumina unui fulger, „într-o flacără de foc, aducând răzbunare pentru cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos“ (2 Tesaloniceni 1.8). Lucrurile își vor urma cursul ca în zilele dinaintea potopului. Lumea va continua să cumpere, să vândă și să păcătuiască, până ce totul va ajunge la un repaos neașteptat, când Isus cel lepădat din Nazaret va apărea pe norii cerului.

„Și a fost un mare țipăt în Egipt“ (Exod 12.30). Era țipătul agoniei și al deznădejzii unui popor, care simțea gravitatea judecății divine. Era gustul anticipat al unui țipăt mult mai amar, al unui țipăt mult mai îngrozitor, care va ieși de pe buzele tuturor celor care Îl disprețuiesc pe Hristos. Atunci se vor ruga în zadar de stânci și de dealuri să-i ascundă din fața Aceluia care șade pe tron și de mânia Mielului. Dar acest țipăt nu va fi ascultat. Stâncile neclintite își vor bate joc de plânsul lor, iar Cel care tronează în cer, „va râde în nenorocirea lor, își va bate joc, când îi va cuprinde frica“ (Proverbe 1.26). Aceasta este o așteptare groaznică pentru păcătoșii fără Hristos!

Pentru întâii născuți din Israel a fost găsită o salvare și a fost creată o eliberare.

Paștele

Capitolul 12 din Exod a fost numit „cartea cu ilustrații despre salvare“. Este una din imaginile cele mai complete, mai clare și mai simple ale salvării prin sângele Mielului. Acesta este marele subiect al Sfințelor Scripturi, începând de la Abel, care a adus un miel pe altarul său zidit în afara grădinii Eden, până la crucea Mielului lui Dumnezeu „în fața porților“ Ierusalimului. Despre acest subiect au vorbit profeții, iar psalmiștii au cântat; cântarea nouă în cer va fi întotdeauna: „Tu ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin **sângele Tău...**“ O religie **fără sânge** înseamnă naufragiul păcătosului. Ea a fost mai întâi introdusă de Cain, ucigașul, apoi a fost continuată de urmașii săi. Predicatorii și profesorii secolului al XXI-lea se văd obligați să zâmbească disprețuitor cu privire la ceea ce numesc ei „o religie a abatorului“. Dacă ar citi aceste rânduri, le amintim că „fără vărsare de sânge nu este iertare“ (Evrei 9.22) și că o religie **fără sânge** este o împuțernicire sigură pentru iazul de foc.

Să privim mai îndeaproape această imagine prețioasă din Vechiul Testament! Fiecare trăsătură este desăvârșită, fiecare parte are o însemnătate adâncă. Știm că vorbește despre Domnul Isus, pentru că este scris: „**și paștele nostru, Hristos, a fost jertfit**“ (1 Corinteni 5.7).

1. Mielul: Acesta trebuia să fie fără „cusur“, „parte bărbătească de un an“. El vorbește despre blândețe, puritate și putere. Așa a fost dus Domnul Isus, „ca un miel la înjunghiere“. Domnul Isus a cerut iertare pentru cei care I-au vărsat sângele. El a fost „fără cusur“. Dacă s-ar fi putut găsi numai o singură pată la El, n-ar fi fost apt pentru jertfă; dar Domnul Isus a fost desăvârșit. El „**n-a făcut păcat**“ (1 Petru 2.22), El „**n-a cunoscut păcat**“ (2 Corinteni 5.21). „**În El nu este păcat**“ (1 Ioan 3.5).

El a fost **desăvârșit** ca și copilăș născut în Betleem, a fost **desăvârșit** ca băiat de 12 ani la părinții Săi în Nazarat, a fost **desăvârșit** ca Fiul Omului și a fost **desăvârșit** ca Mielul lui Dumnezeu la cruce. El a murit în puterea vârstei; ca Fiu în sânul Tatălui, El a fost „puternic ca să salveze“.

„Îl veți păstra până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia“ (versetul 6). Acesta era timpul de probă. El a dat din plin posibilitatea de a verifica mielul și de a descoperi cusururi probabil existente. Domnul Isus a trecut timpul Său de probă; viața Sa aici pe pământ a fost timpul de probă. Cerul, pământul și iadul L-au încercat și toate au mărturisit că El este Mielul „fără cusur“. **Tatăl** a mărturisit din cer: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea“ (Matei 3.17). **Demonii** au exclamat: „Te știi Cine ești: Sfântul lui Dumnezeu“ (Marcu 1.24); iar din ispitirea din pustiu, când a fost în situația cea mai nefavorabilă, expus vicleniilor diavolului, a ieșit complet fără prejudiciu (Matei 4.11). Și **omul** a depus o mărturie. Pilat, guvernatorul roman, a spus: „Eu nu găsesc nicio vină în El“ (Ioan 18.38). Iuda, ucenicul fals, a recunoscut că a vândut sânge **nevinovat** (Matei 27.4). Sutașul, care a observat sfârșitul Său, a recunoscut că a fost un „Om drept“ (Luca 23.47). Răufăcătorul muribund, răstignit alături de Domnul Isus, a recunoscut că El nu a făcut nimic rău (Luca 23.41). Chiar și dușmanii Săi au mărturisit despre Isus ca fiind Mielul fără cusur. Ce Miel al lui Dumnezeu prețios, desăvârșit, fără cusur și fără pată!

2. Modul și momentul morții Sale: „Și toată mulțimea adunării lui Israel să-l înjunghie între cele două seri“ (Exod 12.6).

Fiecare păcătos a contribuit ca Domnul Isus să fie dat la moarte. La crucea Sa era reprezentată toată lumea. „Pentru că, într-adevăr, s-au adunat împreună în această cetate împotriva Sfântului Tău Slujitor, Isus, pe care L-ai uns, atât Irod cât și Ponțiu Pilat, împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel“ (Faptele Apostolilor 4.27). Acolo au fost reprezentanții înțelepciunii, puterii și religiei omenești, și toți au fost de acord în împotrivirea lor față de Domnul Isus, după cum se mărturisește prin inscripția de pe crucea Sa în limba ebraică, greacă și latină. Chiar dacă aceștia se deosebeau probabil în multe lucruri, în această problemă au fost una, și anume că Fiul lui Dumnezeu trebuia să moară.

Irod și Pilat, care fuseseră înainte dușmani, la moartea Sa și-au dat mâna (Luca 23.12). Mielul a fost înjunghiat *seara*, judecata a venit la *miezul nopții*. Abia a ajuns timpul pentru stropirea sângelui. Nu era timp de pierdut! Acesta este timpul de domnie al harului, miezul nopții al judecății este foarte aproape.

3. Utilizarea sângelui: Sângele era pus într-un vas, iar în sânge era înmuiat un mănunchi de isop (Exod 12.22). În aceasta avem o imagine a salvării păcătosului. „Și să ia din sânge și să pună pe amândoi ușorii ușii și pe pragul de sus, în casele în care-l vor mânca. Și sângele vă va fi semn pe casele în care sunteți; și Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi“ (Exod 12.7, 13).

Numai sângele de pe ușorii ușii și de pe pragul de sus al ușii a asigurat salvarea întâiului născut din Israel în acea noapte groaznică. Întâii născuți nu au trăit în satele mielului viu, legat de ușorii ușii, nici datorită sângelui din vas, ci datorită sângelui folosit și stropit pe ușorii ușii, sânge stropit cu un mănunchi de isop pe ambii ușori și pe pragul de sus al ușii. Nu sângele și ierburile amare, nici sângele și azimele, ci NUMAI SÂNGELE MIELULUI l-a păzit de judecată pe întâiul născut de parte bărbătească.

Nici simțămintele lor fericite, nici îmbrăcămintea lor de pelerini, nu au fost cele care le-au asigurat salvarea. **Siguranța** lor se baza pe ceva mult mai bun decât aceste lucruri ajutoare. Salvarea lor era asigurată prin CUVÂNTUL DUMNEZEULUI VEȘNIC, pentru că El a spus: „EU VOI VEDEA SÂNGELE ȘI VOI TRECE PESTE VOI“. Aceste cuvinte erau suficiente. Ei erau în siguranță de sabia distrugătoare a îngerului, de parcă ar fi fost deja în țara Canaan.

Cum stau lucrurile cu sufletul **tău**, drag cititor? Te-ai refugiat la sângele prețios al lui Hristos? Crezi că a fost vărsat pentru tine și că Dumnezeu a primit această jertfă? El vede sângele, El cunoaște valoarea sa și le spune tuturor celor care și-au pus încrederea în El: „Voi trece peste voi“.

Spune El adevărul? Dacă da, atunci ești sigur. Pune deci deoparte teama și îndoiala, dă deoparte dispozițiile oscilante și simțămintele!

Ce reprezenta pentru un israelit aflat sub protecția sângelui **simțămintele** sau **teama**, cât timp Dumnezeu garanta neclintit pentru Cuvântul Său? – „Voi trece peste voi.“ Nici simțămintele sale, nici teama sa nu puteau vreodată să facă neadevărat acest cuvânt. Sângele lui Hristos este **singura** temelie a **salvării**, iar Cuvântul scris al lui Dumnezeu este temelie **siguranței**. Sângele este pentru partea lui Dumnezeu, Cuvântul pentru partea omului. Nimic din sânge nu a fost stropit pe pragul de jos sau pe podea. O, nu, era prea prețios, pentru a fi călcat în picioare și murdărit!

Și totuși există păcătoși care calcă în picioare sângele Fiului lui Dumnezeu și consideră sângele Său fără valoare (Evrei 10.29). Ei fac din realitatea că Domnul Isus a murit, o trambulină spre iad. Creștinătatea coruptă a zilelor noastre se întemeiază pe faptul că Hristos a murit. Romano-catolicii, protestanții și învățători necredincioși cred cu toții aceasta; dar aceasta este ca și cu sângele mielului pascal din vas. El nu este folosit și nu este înșușit prin credință. Acești oameni nu sunt mântuiți, pentru că nu au stropit sângele, nu au crezut în puterea sa.

Ce faci tu cu sângele lui Hristos? Ești mântuit sau ești fără protecție? Este sângele deasupra capului tău, acceptat în credință, sau sub picioarele tale, lepădat în necredință?

Imitarea fățarnică a diavolului

Acolo unde Dumnezeu ridică o lucrare pe pământ, satan încearcă mai întâi să se opună, iar apoi să o distrugă falsificând-o.

Ieroboam, împăratul celor zece seminții, era un închinător la idoli. Pentru intenția sa, care consta în abaterea poporului de la împăratul și de la cetatea lui Dumnezeu, ar fi fost nepotrivit dacă ar fi introdus direct închinarea la idoli. El s-a gândit la un alt plan mai rafinat. El a imitat toate reglementările pentru slujba divină, date de Dumnezeu poporului Său: altare în Dan și în Betel în legătură cu viței de aur, preoți puși de oameni din straturile de jos ale poporului și o

sărbătoare de Paște, **la fel** ca sărbătoarea din Ierusalim, dar în a cincisprezecea zi a lunii a opta. Era un întreg aparat de falsificări, pe care el „**l-a inventat în inima sa**“ (1 Împărați 12.33). Altare **false** cu preoți **falși** aflați în slujbă și o sărbătoare **falsă** într-un timp **greșit**; astfel, poporul a fost atras de la adevărul lui Dumnezeu spre imitația lui satan, așa cum se întâmplă întotdeauna cu marea masă, până ce „sărbătoarea Domnului“ a dispărut cu totul și era uzuală imitația diavolului.

În legătură cu Cina Domnului, ceea ce este fals, imitația poate fi văzută ușor de cei care „au ochi să vadă“. Dacă un creștin ia Biblia și compară ceea ce a stabilit Dumnezeu acolo cu ceea ce se face astăzi în mod obișnuit sub denumirea „Cina Domnului“, începând cu „liturghia“ romano-catolică până la sacramentele protestanților, va vedea până unde au ajuns lucrurile. Unde este autoritatea Scripturilor pentru Cina Domnului anuală sau semestrială, la care pot participa toți membrii sectei, fie că sunt întorși sau nu la Dumnezeu? Unde citim în Cuvântul lui Dumnezeu despre un slujitor „în funcție“, care „acordă sacramentele“ și „exercită un ritual“, sau despre perioade de post stabilite, pentru a-i pregăti pe cei carnali și nelegiuți să facă uz de aceste „mijloace de har“?

Toți cei care au o gândire divină în legătură cu aceste lucruri, trebuie să recunoască foarte bine că ele sunt în contrast direct cu voia descoperită a Domnului și trebuie să se întristeze foarte mult de aceste lucruri.

Dar nu numai atât. Dacă Dumnezeu ne dă posibilitatea să împlinim voia Sa, atunci cu toții suntem mai degrabă îndemnați să ne trezim și să acționăm, decât să stăm inactivi printre ruine și să spunem: „Trebuie să luăm lucrurile așa cum sunt“. Celui care mărturisește doar cu gura și este într-o stare de căldicel îi convine această stare, dar este încurajator să găsim bărbați în Scriptură care au fost însuflețiți de un alt duh, cum ar fi Ezechia, Iosia și Neemia, care nu doar s-au întristat din cauza ruinelor, ci au și început să **rezidească**.

Ezechia a fost primul dintre acești reformatori. Tatăl său a fost un închinător la idoli, și în timpul împărăției sale lucrurile au stat rău (a se vedea 2 Cronici 28). Totuși, Ezechia nu s-a descurajat, ci s-a pus imediat pe muncă. „S-a alipit de Domnul și nu s-a depărtat de pe urma Lui și a păzit poruncile Lui“ (2 Împărați 18.6). Dacă cineva este ascultător în măsura luminii pe care a primit-o, Dumnezeu îi dă mai mult. Ezechia a început cu interzicerea închinării la idoli și cu curățirea Casei Domnului și a pus oameni și lucruri pe locul care li se cuvenea, conform cunoștinței pe care o avea. Apoi a introdus Paștele. El a trimis scrisori „la tot **Israelul și Iuda**, ca să vină la casa Domnului, **la Ierusalim, să sărbătorească Paștele** Domnului Dumnezeului lui Israel; **pentru că de mult nu le sărbătoriseră cum era scris**“ (2 Cronici 30.1 și 5). Acesta a fost un pas îndrăzneț, pentru care nu putea aștepta aprobarea generală a poporului abătut. Astfel, poporul a luat în răs această lucrare și și-a bătut joc de vestitori (versetul 10). Dar unii au simțit avertizarea, s-au smerit și au venit; ei au prăznuit sărbătoarea cu mare bucurie, cum nu se mai sărbătorise **din zilele lui Solomon** (versetul 26). Acolo a fost o adevărată bucurie și cel puțin un pas în direcția corectă.

Iosia a fost următorul. Abia a trecut de anii copilăriei, și a căutat cartea legii pierdută de multă vreme (2 Cronici 34). Acolo a găsit că starea nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Atunci a pornit la lucru. Paștele a fost sărbătorit în a paisprezecea zi a primei luni, la timpul potrivit, în Ierusalim, la locul potrivit. Au urmat bucurie mare și binecuvântare, **pentru că din zilele profetului Samuel, nu mai fusese un astfel de Paști** (2 Cronici 35.18). Acesta a fost un alt progres; dar zilele profetului Samuel nu erau imaginea inițială din Exod 12.

A urmat o mare pauză. Iuda a fost dus în captivitate în Babilon, templul a fost distrus; poporul a șezut în întunecime și supărare sub sălciile Babilonului, până s-au ridicat Ezra și Neemia. Majoritatea poporului n-a mai văzut Ierusalimul, dar o rămășiță s-a ridicat și s-a întors la Ierusalim, **cu Cartea lui Dumnezeu în mână**. Ea a început să pună lucrurile la punct, cum era scris în legea lui Moise, omul lui Dumnezeu (Ezra 3.2).

Acesta era pentru ei adevăratul teren, pe care trebuiau să-l ocupe. Înapoi la începuturi – chiar înainte de Solomon și de Samuel și al unui întreg șir de alți „bărbați buni“, direct înapoi la ceea ce era scris în legea lui Moise. Aceasta este singura temelie sigură, pe care ne putem așeza piciorul.

Baza este „așa a spus Domnul“; să ne-o însușim! „Bărbații buni“ nu sunt exemplul nostru, căci, deși le onorăm amintirea, nu există nicio îndoială că ei au făcut mari greșeli. Aaron, marele preot **bun** al lui Israel, a ridicat vițelul de aur; Ieroboam cel **rău** a putut să indice spre exemplul lui Aaron ca o justificare pentru viței săi ridicați la Dan și Betel. Atât de departe putem ajunge, dacă urmăm oameni. Numai Dumnezeu și Cuvântul Său sunt fără greșală. Să acționăm conform acestui Cuvânt, așa cum au făcut și acești bărbați în Ezra 6.19-22.

Paștele a fost ținut conform textului din Exod 12. Chiar dacă au fost prezenți puțini, a fost sărbătorit cu bucurie, „pentru că Domnul îi umplu-se de bucurie“ (Ezra 6.22). Aceasta a fost o adevărată înviore. Nu ceva nou, ci ceea ce era vechi și inițial era însuflețit, cel puțin într-o măsură mică. Fără îndoială, a fost numai un eveniment modest în comparație cu zilele glorioase de început, și citim că ei au plâns și au cântat (Ezra 3.11, 12). Dar ei aveau o „putere mică“, iar pe aceasta au dăruit-o lui Dumnezeu. La aceasta suntem chemați și noi cu privire la Cina Domnului.

Nu trebuie să dăm formă unei noi sărbători, nici să imităm reformatorii sau bărbații mari ai zilelor apuse, ci să ne întoarcem la ceea ce a fost inițial, la Cuvântul lui Dumnezeu. În ultimele trei secole au fost redescoperite multe adevăruri binecuvântate, așa cum Ezechia și Iosia au regăsit Paștele. Dar a existat pericolul de a rămâne pe loc când s-a făcut un pas decisiv, pentru a stabili un șablon pentru mărturisirea credinței. Toate sectele au făcut așa. Cuvântul lui Dumnezeu **în întregime**, fără a ține seama de tradiții omenești, trebuie să fie conducătorul nostru. În Cuvântul lui Dumnezeu citim că ucenicii se strâneau în prima zi a săptămânii „pentru a frânge pâinea“ (Fapte 20.7); se strâneau în același loc pentru a mânca Cina Domnului (1 Corinteni 11.20); așa trebuie să rămână **până vine El** (1 Corinteni 11.26).

Renunțăm la pretenții bisericești și respingem cu tărie afirmația laudăroasă a unei reînviore sau rezidiri a unei „biserici apostolice“. Mai degrabă dorim, ca o rămășiță slabă a turmei lui Dumnezeu, care este împrăștiată, dar răscumpărată cu sânge, să ne strângem în jurul marelui Păstor, fiind deplin conștienți de slăbiciunea noastră, pentru a-L avea pe El ca singurul Domn al Mesei Sale. Astfel, bucuroși, dorim să îndeplinim dorința inimii Sale pline de dragoste: „Faceți aceasta spre amintirea Mea.“

Ieșirea din Egipt

În strânsă legătură cu salvarea de la moarte a tuturor întâilor născuți în țara Egiptului, a fost separarea și ieșirea poporului din țara Egiptului. În aceeași noapte în care sângele mielului pascal a fost stropit pe ușorii și pe pragul de sus al ușii, israeliții au întors spatele Egiptului, poporului și zeilor săi și au fost despărțiți pentru totdeauna de locul în care slujiseră idolilor și de locul sclaviei lor. Orice legătură care îi ținuse strâns a fost desfăcută, iar acum ei erau liberi „pentru a-i sluji unui Dumnezeu viu și adevărat“ (1 Tesaloniceni 1.9).

Cât de festivă și solemnă a fost acea ieșire din țara sortită pieirii! Imediat după miezul nopții, înconjurați de țipetele egiptenilor, care își plângeau întâii lor născuți morți, israeliții au ieșit în grabă!

„Egiptul s-a bucurat de plecarea lor“ (Psalm 105.38), iar faraon i-a constrâns să iasă din mijlocul poporului său. Ei puteau într-adevăr să spună: „Domnul ne-a scos cu mână tare din Egipt, din casa robilor“ (Exod 13.14); iar Cel, care i-a scos, nu putea să-i mai conducă niciodată înapoi.

Separarea credinciosului de lume este în strânsă legătură cu salvarea sa. Citim că „Isus Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată **din veacul rău de acum**, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru“ (Galateni 1.3, 4).

Crucea lui Hristos este atât o ușă de salvare dintr-o lume stricată, cât și un loc de refugiu pentru un păcătos vinovat. Prin cruce, credinciosul este răstignit față de lume și pus deoparte pentru Dumnezeu.

Mulți nu văd acest lucru sau nu vor să-l vadă. Ei se laudă cu crucea ca fiind eliberarea lor de mânia viitoare, dar ei nu cunosc puterea crucii de a-i separa de lume. Ei trăiesc ca acasă în Egipt, în societatea oamenilor nelegiuiți. Chiar dacă vorbesc despre faptul că odată vor fi în cer, ei adună aici pe pământ cât de mult posibil sau, altfel spus, încearcă să scoată ce este mai bun din ambele lumi. Dar „voia Dumnezeului nostru și Tată“ nu este ca ai Săi, copiii Lui, să fie încurcați în legături nesfinte cu lumea. El a exprimat aceasta foarte clar, încât nimeni nu poate înțelege greșit. Ce gândești, când citești un verset ca acesta: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie **față de Dumnezeu**? Deci oricine va **vrea să fie prieten al lumii se face VRĂJMAȘ AL LUI DUMNEZEU**“ (Iacov 4.4)?

Aceasta nu sună deloc după motto-ul: „Obține tot ce este mai bun din aceste două lumi“. De altfel, nimeni, care a încercat să țină acest principiu, nu a aflat că a câștigat jocul, nici pentru acum, nici pentru veșnicie. De aceea, tânăr cititor, învață din această istorie a poporului Israel, că de fapt calea Domnului constă în separarea celor mântuiți, care Îi aparțin, de această lume rea. Nu da înapoi de la urmarea unei linii drepte. Lasă o distanță mare între tine și lume, așa cum a stabilit-o Dumnezeu!

De la „adunătura de oameni“ (Exod 12.38) putem învăța o altă lecție. Dacă dușmanul eșuează în una din vicleniile sale, atunci el utilizează o alta, deoarece dispune de multe tactici diferite. Dacă nu-i poate ține pe răscumpărații lui Dumnezeu în Egipt, atunci va încerca cel puțin să amestece egipteni printre ei și să-i trimită pe aceștia împreună cu israeliții spre Canaan. Oare nu a avut succes? În întunericul nopții ar fi fost foarte dificil să descoperi câțiva egipteni într-o mulțime de aproximativ două milioane de oameni. Probabil, acea adunătură de oameni consta din prieteni egipteni ai familiilor israelite, pentru că mai târziu citim că erau chiar căsătoriți unii cu alții (a se compara cu Levitic 24.10). Ce ar fi fost mai normal, decât să-ți însoțești prietenii! Dar această mulțime amestecată a devenit pentru israeliți motivul slăbiciunii și al blestemului. Această mulțime amestecată a cerut carne și a disprețuit mana; această mulțime i-a determinat pe israeliți să facă același lucru (Numeri 11.4; 21.5).

Așa este întotdeauna. Imediat după ce sufletul este salvat, satan introduce oamenii săi și le permite să meargă împreună cu răscumpărații Domnului. Un timp, totul pare să meargă bine, dar încetul cu încetul își vor arăta adevărata lor față, lăsând în poporul lui Dumnezeu urmele lor. Unii vin datorită pâinii și a peștilor, alții se lasă conduși de simțăminte firești, așa cum fac rudele și prietenii adevăraților credincioși, care au acceptat în exterior mărturisirea și numele unui „creștin“, dar a căror inimă este în Egipt. Aceștia vor deveni o piedică și o cursă pentru adevărații credincioși. De aceea să fim atenți cu privire la oamenii acestei lumi, care „s-au strecurat“. Mai devreme sau mai târziu se vor întoarce în lume, iar influența lor rea este uriașă.

„Și fiii lui Israel făcuseră după cuvântul lui Moise și ceruseră de la egipteni obiecte de argint și obiecte de aur și haine. Și Domnul dădu-se poporului bunăvoință în ochii egiptenilor, și ei le-au împlinit cererea; și au prădat pe egipteni“ (Exod 12.35, 36).

Unii s-au lăsat încurcați de aceste versete, iar alții le-au interpretat greșit ca dovezi pentru faptul că este mai mult decât corect să tragi pe sfoară lumea și să te folosești de bunurile și banii ei în lucrarea Domnului, așa cum acele unelte au fost folosite la facerea cortului întâlnirii sau poate la turnarea vițelului de aur (Exod 32). Aceste cuvinte au un alt înțeles. Cerând ceva, era doar răsplata binemeritată pentru munca neplătită ani de zile la facerea cărămizilor. Cei care fac apel la acest loc se înșeală, îndreptățind loterii religioase sau bazare, pentru a strânge bani în scopul sprijinirii „lucrării“ lor sau zidirii de clădiri impozante, unde mândria și aroganța omenească sunt acceptate sub mantaua religiei. Dar nebunia lor va fi descoperită. Să facă Domnul ca toți sfinții Săi să fie păziți de un astfel de duh și de o părtășie cu astfel de lucruri! A munci pentru un stăpân lumesc și a primi salariu pentru aceasta, sau a angaja un slujitor nelegiuit și a-l plăti pentru munca sa, este drept; dar a cere ceva de la lume și a nu plăti, sau a face datorii la lume și a merge la ea să cerșești, este în deplină neconcordanță cu cele mai simple principii ale Cuvântului lui Dumnezeu (Romani 13.7-8; 2 Corinteni 8.21).

Stâlpul de nor și de foc

Ca păcătoși avem nevoie de un **Mântuitor**, ca prizonieri avem nevoie de un **Eliberator**, iar ca pelerini avem nevoie de un **Conducător**.

Dumnezeu dragostei care, din locuința Sa sfântă, ne-a văzut în starea pierdută în care ne aflam, L-a dat pe Fiul Său ca Mântuitor și Eliberator, ne-a dat **Duhul Său Sfânt** și **Cuvântul Său** ca și Conducător. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt participă la lucrarea salvării noastre și ne conduc spre Casă la odihnă veșnică și glorie!

Când poporul și-a întins corturile în Etam, la marginea pustiului, nu cunoștea niciun pas din calea care era între el și patria din Canaan; dar cât de mult s-au bucurat inimile când au văzut coborând un stâlp de nor! Fără să se fi rugat pentru acesta și, cum am spune noi, pe neașteptate, Dumnezeu a coborât în stâlpul de nor pentru a fi Conducătorul lor, pentru a merge cu ei și pentru a-i apăra. Chiar dacă drumul era lung și anevoios, iar „pustiul cel mare și înfricoșător“ era plin de pericole, de șerpi și scorpioni primejdioși, ce li s-ar fi putut întâmpla cât timp Dumnezeu era cu ei? Fiecare pas și fiecare pericol era bine cunoscut de El, iar dacă ei Îl vor urma încotro îi va conduce, totul va fi bine.

În timpul zilei, norul era un fel de acoperământ care acoperea toată tabăra, pentru a proteja poporul de arșiță; când se însera, norul devenea un stâlp de foc, pentru a le oferi lumină (Psalm 105.39). Astfel nu au fost niciodată în întuneric. Puteau să călătorească atât noaptea, cât și ziua, pentru că Dumnezeu Însuși le dădea lumină. În Deuteronom 32.10-12 putem citi cu câtă fidelitate și dragoste Și-a exercitat Domnul activitatea Sa de Conducător ca Păstor al lui Israel:

„El **l-a găsit** într-o țară pustie și în pustiul urletelor unei singurătăți, El **l-a înconjurat**, **l-a îngrijit**, **l-a păzit** ca lumina ochiului Său. Cum își scutură vulturul cuibul, plutește peste puii săi, își întinde aripile, îi ia, îi poartă pe aripile lui tari: așa l-a condus Domnul **singur** și n-a fost niciun dumnezeu **străin** cu El.“ Dar nu numai atât; nici greșelile lor, nici murmurarea lor și nici păcatele lor nu L-au determinat pe Domnul să plece de la ei, nici nu a luat norul de la ei. Acesta i-a însoțit timp de patruzeci de ani în pelerinajul lor, acesta s-a adunat deasupra lor când au trecut prin vadul uscat al Iordanului și și-a găsit locul său de odihnă în mijlocul slăvilor templului în țară. „Acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru“ pentru totdeauna.

Poziția întreită a norului vorbește despre „Dumnezeu **pentru** noi“, „Dumnezeu **cu** noi“ și „Dumnezeu **în** noi“. La Marea Roșie, norul era între ei și dușmanii lor (Exod 14.19); când au călătorit prin pustiu, el mergea înaintea lor, pentru a le găsi un loc de tabără (Numeri 9.17); în cortul întâlnirii se odihnea în mijlocul lor (Exod 40.34). Când norul se deplasa mai departe, poporul îl urma; când stătea, se odihnea și poporul. Domnul era Conducătorul și Împăratul lor. El era Cel care dădea indicații; de El trebuia să asculte poporul. El era Păstorul, israeliții erau oile.

Dumnezeu, care a condus poporul Israel prin pustiu cu un stâlp de nor și de foc, a îngrijit totdeauna de noi. El ne-a dat **Duhul Său** și **Cuvântul Său**. Acestea trebuie să fie stâlpii noștri de nor și de foc, până se vor sfârși zilele prin pustiu. În lumina lor vom umbla în siguranță – vom merge cu Dumnezeu.

Despre Cuvânt citim: „Cuvântul Tău este o **candelă** pentru piciorul meu și o **lumină** pentru cărarea mea“ (Psalm 119.105), iar despre Duhul Sfânt citim: „El vă va călăuzi în tot adevărul... și vă va face cunoscut cele viitoare“ (Ioan 16.13). Ce binecuvântare ar fi fost pentru poporul lui Dumnezeu, dacă nu ar fi căutat un alt conducător!

Aici dorim să îndreptăm atenția tânărului cititor spre învățătura Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la două realități foarte importante. (1) **Persoana și lucrarea Duhului Sfânt** și (2) autoritatea și caracterul suficient al Sfintei Scripturi. Recomandăm tinerilor cititori să ia Biblia și să caute în ea ce spune Dumnezeu despre aceste două subiecte.

„Un alt Mângâietor“ despre care spunea Domnul Isus înainte de plecarea Sa, pe care urma să-L trimită Tatăl, este o Persoană divină și nu o oarecare „influență“, cum este deseori numit de oamenii religioși. Zece zile după ce Domnul înviat S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor și

a ocupat locul Său la dreapta lui Dumnezeu, a venit pe pământ Duhul Sfânt. Din ziua aceea, El este aici, deși poporul, pentru care a venit ca și Conducător, s-a dovedit la fel de infidel și nevrednic ca și poporul Israel în pustiu. El este încă aici și, așa cum ne-a spus Domnul nostru, El va fi pentru totdeauna cu noi (Ioan 14.16). Desigur, noi n-am meritat acest lucru, dar așa cum norul se odihnea odinioară pe sângele ispășirii de pe scaunul îndurării și n-a părăsit poporul niciun ceas în toți acei patruzeci de ani de infidelitate prin pustiu, tot așa Duhul Sfânt rămâne cu noi pe baza lucrării de mântuire împlinite.

Imediat ce un păcătos crede Evanghelia este **pecetluit** cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13). Dumnezeu pune pe el pecetea și spune: „Ești al Meu!“ Duhul lui Dumnezeu locuiește în el și mărturisește împreună cu duhul său, că este un copil al lui Dumnezeu, încât poate să exclame: „Ava, Tată“ (Galateni 4.6). Duhul lui Dumnezeu este arvuna pentru gloria viitoare și garanția pentru salvarea trupului (2 Corinteni 1.22; Efeseni 1.14).

Prin acest Duh care locuiește în noi, putem să aducem adorare; Tatăl primește numai adorarea produsă de Duhul în inimile sfinților (Ioan 4.23-24; Filipeni 3.3).

El este **Învățătorul** nostru (Ioan 16.14; 1 Ioan 2.27). Fără învățătura Sa, Cuvântul lui Dumnezeu este o comoară ferecată; pentru că „nimeni nu cunoaște (lucrurile lui Dumnezeu), decât Duhul lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 2.11). Acest lucru este umilitor pentru mândria omului; el pune deoparte iscusința și înțelepciunea sa și condamnă mult laudata sa știință ca fiind fără importanță. Un om de curând întors la Dumnezeu care cu simplitate și sinceritate citește Cuvântul lui Dumnezeu, lăsându-se călăuzit de învățăturile Duhului, va afla mai mult din adevărul lui Dumnezeu, decât l-ar putea învăța vreodată toți filozofii universităților pământești. Lucrurile adânci ale lui Dumnezeu sunt ascunse de cei înțelepți și pricepuți și sunt descoperite pruncilor (Matei 11.25). Aceasta este o mare mângâiere pentru un sfânt care este singur într-un anumit loc. Dacă locuiește într-un ținut singuratic, departe de toți frații, dacă nu are parte de părtășia sfinților și de slujba unui învățător, totuși nu trebuie să descurajeze. El nu este singur. Cel mai bun interpret al Scripturilor este cu el, Duhul lui Dumnezeu. Dacă acceptă să fie influențat de Duhul, atunci acesta va vesti sufletului său tainele lui Dumnezeu; ceea ce află în acest mod nu va uita ușor. Cunoștința teoretică este ieftină; ți-o poți însuși fără mari străduințe. O înveți ușor, dar tot atât de ușor o uiți. Dar vocea blândă a Duhului, care ne vorbește prin Cuvânt, face ca inimile noastre să rămână în El.

Din păcate, mulți, chiar și credincioși, sunt de părere că numai un „om învățat“ poate expune în așa fel Scripturile, încât să ne putem baza pe ceea ce spune, pentru că acesta a studiat puțin limba greacă și limba ebraică. Aceasta conduce apoi la recunoașterea unei slujbe false și a unui clericalism greșit, așa cum există el în jurul nostru.

Sistemul religios, unde clericalismul este în plină floare, declară că numai preoții ordinați și instruiți pot expune Cuvântul, iar oamenii cred acest lucru. Unii nu merg poate chiar atât de departe, dar sâmburele acestei erori există și acolo; se spune că de fapt Cuvântul lui Dumnezeu este o carte cu șapte pecetei pentru poporul de rând și el poate fi expus și explicat numai la universități de oameni învățați.

Avem dreptul să ne lăsăm **călăuziți** de Duhul nu numai în strângerile noastre laolaltă, ci și în umblarea și în viața noastră zilnică. Pentru a ne bucura zi de zi de conducerea Sa trebuie să avem o voință proprie frântă și o inimă dispusă să se pocăiască. Domnia lui Hristos – autoritatea Sa absolută asupra noastră – și dăruirea voinței noastre trebuie să devină realitate în toate domeniile vieții noastre, iar Cuvântul Său trebuie să fie singurul nostru sfătuitor. Conducerea Duhului va fi întotdeauna contra firii noastre și va fi o greutate pentru carne; este o cale pe care poate umbla numai credința. Să ne aducem aminte de Domnul Isus! După botezul Său în Iordan, „Isus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de diavolul“ și apoi să sufere moartea de cruce!

Ești tu, drag cititor, gata pentru o astfel de cale, după ce L-ai rugat pe Dumnezeu să te conducă prin Duhul Său? Aceasta înseamnă lepădare de sine, încercare și suferință. Dorim să-i avertizăm pe tinerii credincioși de „călăuzirea“ neautentică a Duhului, despre care se vorbește

astăzi atât de mult. Ea este o imitare a acestei realități atât de binecuvântate, o imitare a lui satan. Orice acțiune nedivină, care se ascunde în spatele unei sfințenii prefăcute, este atribuită călăuzirii Duhului. Credincioșii se căsătoresc cu oameni care trăiesc în păcat, au afaceri cu ei și stau împreună cu ei la masă pentru a lua Cina. Apoi ne spun că au fost „*călăuziți*“ să facă aceasta, „*le-a fost pus pe inimă*“. **Acest lucru este atât fals, cât și imposibil. Călăuzirea Duhului va fi întotdeauna în concordanță și niciodată contra Cuvântului scris.** Duhul Sfânt îi va îndemna întotdeauna pe sfinți să asculte de Cuvânt, niciodată nu-i va îndemna să-L *ignore*. Cum ar fi putut Duhul să-l inspire pe apostol să scrie: „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși“ și apoi să-i *călăuzească* pe sfinți să nu asculte de acest cuvânt? Fiecare tânăr credincios trebuie să cântărească aceste lucruri. Nicio lucrare nu poate avea loc sub călăuzirea Duhului, dacă nu este **aprobată de Cuvântul scris**. Pentru diavol este ușor să ne înșele, că Domnul ne conduce într-o anumită direcție, când carnea dorește mult să meargă pe respectiva cale. Siguranța noastră constă în a ne întreba pe noi înșine: „Sunt îndemnat de Tatăl meu din ceruri să fac aceasta? A spus El așa în Cuvântul Său?“ Dacă ne ținem strâns de Domnul și de Cuvântul harului Său și înaintăm în puterea Duhului Său, vom fi conduși bine. Cele mai întunecoase zile de pe pământ vor fi luminate de prezența Sa – și nu vor exista niciun fel de griji. Patria noastră stă înaintea noastră; chiar dacă ni se pare anevoioasă calea câteodată, totuși este luminoasă. „Ferice de poporul care *cunoaște* strigătul de bucurie! Ei umblă în lumina feței Tale, Doamne!“ (Psalm 89.15).

Marea Roșie

Mulți credincioși nu se bucură de o pace constantă. Uneori sunt veseli și fericiți, alteori sunt triști și deprimați; uneori sunt siguri de mântuirea lor, alteori sunt într-o stare de îndoială și se întreabă dacă într-adevăr aparțin Domnului. Ei sunt preocupați cu simțămintele lor, cu bucuriile și grijiile lor, trăiesc conform experiențelor lor și privesc la ele, în loc să privească prin credință la Hristos și să se bucure în El de eliberarea deplină, pe care El a făcut-o. Această stare poate avea cauze diferite. În momentul întoarcerii lor la Dumnezeu, unii au auzit și au crezut numai într-un mod vag Evanghelia sau poate numai o parte din Evanghelia lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său. Ei au fost învățați că îndoiala și teama cu privire la siguranța mântuirii lor sunt un semn al harului, și că cel mai bun lucru pe care îl poate lucra Dumnezeu în sfinții Săi este o continuă tânguire cu privire la răul care locuiește în ei. Astfel, trăiesc mereu într-o stare nesigură, se gândesc la experiența lor și la ceea ce au atins, la sfințenia sau stricăciunea lor interioară. Spunând acestea nu o facem deloc pentru a prezenta ca fiind inofensiv păcatul care locuiește în credincioși sau pentru a subestima puterea lui satan. Noi credem că este foarte important ca sfinții lui Dumnezeu să cunoască bine caracterul firii lor și să aprecieze corect puterea diavolului față de ei. Dar noi suntem de asemenea convinși că nu putem fi victorioși, când încercăm să pătrundem cu gândul aceste lucruri, și că *victoria* și nu *înfrângerea, libertatea* și nu *robia* sunt starea normală a omului care a crezut Evanghelia lui Dumnezeu. Ceea ce citim în ultimul fragment din Romani 7 au experimentat deja mulți; dar Cuvântul nu vrea nicidecum să spună că aceasta este experiența zilnică a unui suflet, care cunoaște moartea și învierea cu Hristos. Cum ar fi putut Dumnezeu să le spună sfinților Săi: „Bucurați-vă întotdeauna“, dacă ar fi pus în inimile lor cântecul: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?“ (Romani 7.24).

Gândurile de mai sus au rezultat din observarea poporului Israel salvat, în poziția și în experiența sa, când și-a întins tabăra între „Migdol și mare“. Pi-Hahiroth a fost locul în care și-a așezat tabăra; acesta înseamnă „deschiderea libertății“, iar acesta era într-adevăr locul pentru el. Poporul se afla încă la granița cu Egiptul și în granițele împărăției lui faraon. În fața lui era Marea Roșie, pustiul îl blocase. Mânios la gândul că îl va pierde, faraon l-a urmărit cu 600 de care alese și cu toate carele Egiptului cu luptători, pentru a face cel puțin o ultimă încercare

deznădăjduită de a-și redobândi prada. În frica sa, poporul a strigat către Dumnezeu, pentru că atunci încă nu știa că El este de partea lui și că stătea împotriva dușmanilor lui.

În acest loc găsim descrisă experiența și starea multor tineri credincioși. Poate ai recunoscut de curând că ești un păcătos și întrebi: „Ce trebuie să fac, pentru a fi mântuit?“ Îndreaptă-ți privirea spre Domnul Isus, care a murit pentru păcătoși, iar prin credința în El primești pace cu Dumnezeu. Satan acționează altfel. La fel ca faraon, el asuprește sufletul tău în mod aspru, el evocă trecutul și întunecă viitorul. El îți spune că ești al lui, că i-ai făcut lucrarea și trebuie să-ți primești răsplata. Starea ta este mai rea decât pe vremea când nu-L cunoșteai pe Hristos; atunci nu aveai astfel de probleme, pentru că diavolul își lăsa posesia sa în pace. Acum totul este altfel, pentru că păcatul, satan și moartea încearcă să te neliniștească și să te sperie.

La fel ca poporul Israel, aproape îți dorești și tu să fi fost lăsat în Egipt și să faci mai departe în liniște lucrarea diavolului; se pare că oricum te va avea din nou în ghearele sale. Alții în jurul tău sunt fericiți; ei cântă fericiți, dar tu doar suspini. Probabil, nu îți înțeleg situația. Ei nu își întind niciodată tabăra ca tine între „Midgol și mare“. Ei au intrat imediat în libertate, iar în razele calde ale Evangheliei lui Dumnezeu cântă cântarea lor de eliberare. Dar tu nu ai o astfel de cântare, pentru că în Egipt nu există nicio cântare, iar între „Midgol și mare“ nu răsună nicio cântare de laudă. „Salvarea Domnului“, așa cum este ea prezentată la Marea Roșie, trebuie aflată înainte de a putea cânta cântarea de eliberare sau de a exclama victoria.

Cuvântul adresat poporului Israel a fost: „**Stați pe loc** și veți vedea salvarea Domnului, pe care o va lucra astăzi pentru voi; pentru că pe egiptenii pe care-i vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată. **Domnul** va lupta pentru voi, dar **voi** stați liniștiți“ (Exod 14.13, 14). Ce cuvinte impunătoare pentru poporul care tremura! Domnul a preluat lupta! El însuși S-a așezat între ei și dușman. Acum nu mai era o problemă între faraon și Israel; acum problema se decidea între faraon și Dumnezeul lui Israel. Ei trebuiau să **stea pe loc, să privească salvarea Domnului și să stea liniștiți**. Aceste cuvinte sunt și pentru noi, deoarece Domnul Isus S-a ocupat de problema noastră.

Tu pentru noi ai mers la cruce
Și ne-ai adus pe căi cerești.
Dușmanul l-ai învins pe cruce
Și zi de zi ne însoțești.

Imediat ce Moise a întins toiagul peste mare, apa s-a despiciat. Prin valurile spumegate, care stăteau ca niște pereți de cristal de ambele părți, s-a deschis o trecere. Aici Domnul a acționat și, cu siguranță, a fost o minune în fața ochilor lor. Următoarea indicație a fost: „Vorbește fiilor lui Israel **să meargă înainte**.“ „Prin credință au trecut prin Marea Roșie“; valurile nu doar au dispărut, dar au trecut „ca pe uscat“ (Evrei 11.29). Picioarele lor au stat pe un teren stabil și sigur, nimic nu a cedat sub pașii lor. Dar a fost o cărare pe care putea pași numai credința; ei au înaintat pas cu pas prin credință, până au ajuns la malul celălalt.

Și armata egipteană înainta, dar, din nefericire pentru ea, a pășit pe un teren al distrugerii sale complete.

Partea întunecată a norului, roțile carelor lor distruse și valurile spumegate ale morții în jurul oștirii mărețe a lui faraon i-au făcut pe egipteni să simtă că Domnul era pentru Israel și că Se lupta contra dușmanilor poporului Său. Victoria a fost desăvârșită: **niciun** egiptean nu s-a putut salva, **niciun** copil al lui Israel nu s-a pierdut. Soarele dimineții a strălucit peste o mare liniștită, care înghițise ca un mormânt armata lui faraon, și peste robii eliberați, care stăteau la mal și priveau la „salvarea Domnului“ și de bucurie intonau cântarea de victorie.

Aceasta este imaginea unui lupte mult mai puternice și a unei victorii mult mai mărețe care a fost obținută pentru omenirea vinovată. Faraon este o imagine a lui satan. Egiptul este această lume, iar stăpânitorul ei, satan. Marea Roșie este o imagine a morții – domeniul de domnie este împărăția lui satan, ultima și cea mai mare întăritură a sa. Locul de tabără „între Migdol și mare“

este starea în care se găsesc cei care nu au aflat încă marea „salvării Domnului“, pe care **El** a realizat-o prin moartea și învierea lui Hristos. Cititorul credincios ar trebui să-și îndrepte pentru o clipă privirea spre locul numit „Golgota“ și spre mormântul din grădina din apropiere și să se gândească la ceea ce s-a făcut acolo pentru el. Atunci va vedea dușmanii și forțele întinericului unite și va recunoaște cum acestea au fost învinse și biruite pentru totdeauna. Această priveliște îi dă pacea durabilă, iar, când va fi neliniștit de îndoială și teamă, atunci „crucea“ le va da deoparte.

Lumea era acolo în toate formele și straturile ei sociale. La cruce a fost prezentă atât lumea religioasă, cât și cea politică și cea păgână. Acolo, lumea a rostit sentința ei definitivă. Prin aceeași lucrare binecuvântată, credinciosul este eliberat de „lumea rea“ și prin cruce este scăpat de condamnare. Așa cum Marea Roșie era între fiii lui Israel și egipteni, tot astfel crucea stă între credincios și lume. Ea este granița de neînving, care îl separă pe credincios pentru totdeauna de lume. Drag cititor, știi tu aceste lucruri, le crezi și acționezi conform acestor realități? Te consideri mort împreună cu Hristos față de această lume, pentru ca să poți învia împreună cu El și să intri într-o lume mult mai bună?

Acolo a fost prezent și satan cu puterea sa. „Prințul vieții“ și „cel, care are puterea morții“ s-au întâlnit la Golgota. A fost lupta cea mai decisivă dintre sămânța femeii și șarpe. Satan avea puterea morții, aceasta era întăritura împărăției sale. Bărbații credinței, cum ar fi Ezechia, au plâns cu amar când s-a apropiat moartea; aceasta era zona inaccesibilă, pentru că nimeni nu pășise prin ea și apoi să se întoarcă pe pământ. Dar Domnul Isus a pătruns în întăritură; un timp se părea că fusese obligat la aceasta. Prințul vieții a fost pus în mormânt. Peste mormânt a fost rostogolită piatra și apoi sigilată. Turma risipită și lumea care se bucura păreau să creadă că satan câștigase în acea zi. Dar Domnul Isus a rupt legăturile morții. Piatra, sigiliul, paznicii n-au putut să-L rețină pe Prințul vieții. „Prin moarte să-l desființez pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul“ (Evrei 2.14).

Capul lui satan a fost zdrobit; el fusese învins în propria-i întăritură. Puterea sa a fost zdrobită și împărăția sa a fost cucerită. Domnul a înviat într-adevăr!

Cheia morții este în mâna Domnului. El a câștigat pentru poporul Său o viață care stă deasupra morții și puterii lui satan. Chiar și cel mai slab sfânt are viața în Hristos, are viața veșnică. Satan nu-l mai poate duce niciodată în robie; el a fost eliberat de sub puterea întinericului și a fost strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale (Coloseni 1.13). Deoarece Hristos trăiește, și credinciosul trăiește; iar prin Hristos este mai mult decât biruitor. Victoria este desăvârșită. Cine se îndoiește, trebuie să stea liniștit și să privească salvarea Domnului.

Cântarea de salvare

„Bine este să laudăm pe Domnul și să cântăm psalmi Numelui Tău, Preaînalte“ (Psalm 92.1). „Este plăcut: se cuvinte laudă“ (Psalm 147.1). Dar înainte să-L putem lauda pe Dumnezeu, trebuie să-L cunoaștem. A lauda sau a mulțumi unui Dumnezeu necunoscut, pe care Îl cunoaștem doar ca „sever și aspru“, ca pretențios și neîngăduitor, ar fi imposibil. A cere unei inimi triste să cânte sau a mișca un suflet încătușat să laude, ar însemna să-ți bați joc de ele. Mai întâi trebuie trăită eliberarea, salvarea trebuie să fie primită deplin, înainte ca de pe buzele unui păcătos să vină lauda sau să se ridice la Dumnezeu o cântare de laudă. La orice întrebare trebuie să se afle un răspuns, conștiința trebuie să fie adusă la odihnă și inima să fie plină, înainte să înceapă lauda. Toate acestea le observăm în cântarea din Exod 15. Aceasta este prima cântare notată în Scriptură. Ea a fost cântată de un popor salvat; acest cântec a fost cântat imediat după salvarea sa. Este bine să știm aceste lucruri, pentru că astăzi sunt mulți care cântă, când de fapt ei ar trebui să plângă; mai degrabă tânguirea ar fi adevărata expresie a inimilor lor, decât cântarea. În capitolul anterior i-am văzut pe acești oameni, care acum cântă, în groaza lor, când s-au văzut înconjurați de dușmanii lor puternici. Atunci au strigat în teama lor și n-au putut cânta. Cum ar fi putut face acest lucru, având în vedere moartea amenințătoare? Dar acum

lucrurile s-au schimbat, dușmanul a fost cu totul învins și ei au obținut victoria. Ordinea este următoarea: ei „*au văzut*“, „*au crezut*“ și apoi „*au cântat*“ (Exod 14.31; 15.1). În alt loc citim: „Atunci au crezut cuvintele Lui, au *cântat* lauda Lui“ (Psalm 106.12).

Iar acum, după salvare, nu înainte, se înalță lauda. Mai întâi sunt scoase „picioarele din groapa pieirii, din noroiul mocirlei“ și apoi inimile sunt umplute de „cântarea nouă“ (Psalm 40). Fiul risipitor a primit mai întâi sărutul dragostei tatălui său, apoi „*au început* să se veselească“. Filip s-a coborât în Samaria și L-a vestit pe Hristos; poporul a crezut cuvântul și a fost „*mare bucurie* în cetatea aceea“ (Fapte 8.8). Etiopianul de pe drumul pustiu și gol care ducea spre Gaza, a crezut și a mers pe drumul său „*bucurându-se*“ (Fapte 8.39). Istoria este aceeași, și de asemenea ordinea. Mai întâi este salvarea, apoi bucuria cu privire la salvare și cântarea.

Drag cititor, poți rosti cu încredere conținutul acestui cântec și să spui: „El este Dumnezeu *meu*“; „El a fost salvarea *mea*“? Cel nelegiuit poate vorbi despre „Mântuitorul nostru“ și la fel ca femeia din Filipi care a avea un duh de ghicire, poate să spună: „Oamenii aceștia sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc calea mântuirii“ și totuși să rămână fără Hristos. Dar primul și cel mai plăcut cântec al unui om întors de curând la Dumnezeu este: „Domnul este al *meu* și eu sunt al *Său*“. El poate să spună cu David: „Domnul este stâncă *mea* și cetățuia *mea* și salvatorul *meu*; Dumnezeu *meu*, stâncă *mea* în care mă încred, scutul *meu* și tăria mântuirii *mele*, turnul *meu* cel înalt“ (Psalm 18.1). Cât de mult este subliniat cuvântul „*meu*“! Totul este personal, totul este foarte sigur. Nu este „speranță că odată voi fi mântuit“. Dar această siguranță nu este văzută ca o pretenție nejustificată. Aici totul este siguranță, ca atunci în cântarea de pe malul Mării Roșii! Privește la obiectul acestei „noi cântări“. Totul vorbește despre Domnul, despre slava Persoanei Sale, despre mărimea puterii Sale: „Domnul este tăria mea și cântarea mea.“ – „Domnul este un războinic viteaz.“ El a biruit într-un mod minunat! Poporul nu rostește niciun cuvânt despre *sine*, nu spune absolut nimic despre ceea ce au făcut *ei*. Aceasta este cântarea de laudă. Noua cântare în cer va răsună astfel în toată veșnicia: „Vrednic este Mielul!“ A cânta despre experiența poporului sau realizările sale nu este laudă. Aceste lucruri sunt foarte schimbătoare și nedesăvârșite, dar Domnul Isus este veșnic același. Slăvilile Sale sunt neschimbătoare, iar urechea Tatălui este întotdeauna deschisă, când copiii Săi cântă despre aceste slăvi în cântările lor de laudă. Lauda înseamnă preaplinul unei inimi care este umplută de conștiința dragostei și harului lui Dumnezeu; numai cel care se bucură de salvarea lui Dumnezeu poate intona cântarea de laudă.

Mulți oameni religioși cântă duminică de duminică psalmi și cântări. Se pot ține cele mai habotnice discursuri, totul să fie organizat foarte armonios, dar dacă totuși este vorba despre oameni nemântuiți, dacă n-au văzut niciodată „salvarea Domnului“, dacă n-au trecut prin Marea Roșie, atunci totul nu este altceva decât o amăgire evlavioasă. Atât timp cât sufletul este „mort în păcate și în greșeli“, nu poate cânta o cântare de laudă, pentru că „nu morții Îl laudă pe Domnul“ (Psalm 115.17). Sub pretextul laudei, Îi sunt aduse lui Dumnezeu cele mai mari jicniri. Scenele festive ale morții lui „Mesia“ sunt descrise în muzică, sunt cântate de sute de păcătoși fără griji și de alte mii apreciate cu aplauze. Agonia Fiului lui Dumnezeu este adusă într-o formă populară, pentru a corespunde gustului maselor rele și să le lege conștiința într-o siguranță falsă cu privire la acea zi, în care Cel omorât și asasinii se vor întâlني. Scenele „zilei judecării“ sunt transferate într-o cântare, însoțită de muzică, iar cei care sunt salvați de Dumnezeu nu sunt conștienți de această infamie publică, nici nu se despart de ea. O, dacă și-ar aduce aminte de sensibilitatea inimii, pe care o străpung cu brutalitate prin această lucrare nefântă! Dacă și-ar aduce aminte de adâncimea întunericii și de suferințele pe care le-a suferit El, pentru a face ca ei să-i aparțină și să-i despartă de lume, o lume care L-a dat afară, atunci ar judeca altfel astfel de festivități! Drag creștin, cugetă la aceste lucruri!

Ne adresăm în mod deosebit tinerilor credincioși și dorim să le atragem atenția asupra responsabilității deosebite pe care o au de la Dumnezeu de a lua poziție clară față de aceste lucrări ale întunericii. Facem aceasta cu atât mai mult, cu cât am văzut cum mieii turmei lui Dumnezeu sunt atrași prin astfel de distracții religioase sau chiar prin concerte sau opere clar nedivine pe cărarea răului și în cursa lui satan. Într-un caz diavolul este într-o formă pe față, în

altul este același diavol, dar transformat într-un înger de lumină și este sprijinit și însoțit de slujitorii săi îmbrăcați în haina „cântăreților Casei lui Dumnezeu“ (1 Cronici 9.33).

Pustiul

„Și Moise a pornit pe Israel de la Marea Roșie și au ieșit în pustiul Șur. Și trei zile au umblat prin pustiul și n-au găsit apă“ (Exod 15.22). Cântarea, tamburinele și dansul tocmai au încetat, iar acea primă emoție plină de bucurie, care a umplut inimile celor eliberați, s-a atenuat. Poporul avea acum posibilitatea să se familiarizeze cu pustiul gol și fără apă. Patria lor, Canaan, era încă departe. Egiptul era în spatele lor, delimitat clar de Marea Roșie, care era de netrecut. Abia acum au înțeles unde se află și ce s-a întâmplat. Acum erau într-o lume nouă cu împrejurări noi. Tânărul credincios poate aplica aceasta foarte ușor la sine. Își aduce aminte cu siguranță de robia în starea precedentă, apoi cum ochii săi au fost îndreptați spre „salvarea Domnului“ la cruce și spre mormântul gol. Ce bucurie și ce cântări au umplut inima sa! Ce speranțe și ce priveliști au apărut în fața sufletului său născut din nou! Sufletul acesta dorea cu mult dor să fie la Domnul Isus.

Totul părea schimbat, sufletul era într-o lume nouă, pământul părea să fie mult în spate, iar cerul atât de aproape și de real. Cu siguranță, ne aducem aminte de acele ore fericite, când ne bucuram atât de mult că L-am cunoscut pe Domnul Isus. Dar voia lui Dumnezeu este să rămânem întotdeauna fericiți și să „ne bucurăm mult, cu bucurie de nespus și glorioasă“ (1 Petru 1.8).

Mulți vorbesc despre acele zile ale vieții de pelerin ca fiind pur și simplu o primă emoție. Ei se consideră fericiți că acum au un punct de vedere mai lucid și mai inteligent. Ei au obținut o înțelegere mai bună a Cuvântului lui Dumnezeu și pot să vorbească fără greutate despre multe lucruri pe care odinioară nu le știau. Probabil, așa este, dar nu ne putem abține să nu ne gândim la faptul că la unii cunoștința a crescut, dar fără o îmbogățire corespunzătoare a inimii, iar dacă totuși mintea a obținut ceva, inima a pierdut în schimb altceva. Este o lipsă acută de simpatie și dragoste, care erau atât de arzătoare la început, o dragoste, care ar fi trecut prin apă și prin foc pentru Domnul Isus. Chiar dacă uneori se amestecă și simțăminte naturale, credem totuși că Domnului Îi place mult mai mult această stare, decât un cap clar și o inimă rece. Desigur, drag frate, o cunoaștere de mai mult timp a Domnului și o cunoștință mai adâncă a căilor Sale duce la efectul așteptat. Înclinațiile noastre trebuie să fie mai calde, iar bucuria noastră cu atât mai mare, cu cât Îl cunoaștem pe Domnul de mai mult timp. Nu putem recunoaște că o astfel de bucurie o cunosc numai copiii lui Dumnezeu de curând născuți din nou și că în cazul credincioșilor experimentați trebuie să se spună: „Cu cât mai în vârstă, cu atât mai rece.“ Suntem siguri că nu aceasta este voia lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta este realitatea în viața sfinților. Emoția plină de bucurie poate trece ca floarea pomilor, dar roada prețioasă a Duhului lui Dumnezeu, „dragostea, bucuria, pacea“ (Galateni 5.22), se maturizează tot mai mult, dacă trăim în razele de soare și în lumina prezenței Sale. „Bucuria deplină“ (Ioan 15.11; 1 Ioan 1.4) și „lauda fără încetare“ (Psalm 84.4; Evrei 13.15) sunt partea binecuvântată a tuturor celor care umblă cu Dumnezeu și rămân în El.

Dar cât de puțini au această stabilitate, cât de puțini cântă în mijlocul încercărilor din pustiul, așa cum au făcut în zilele tinereții lor! Cât de puține voci, care au intonat cântarea la **începutul călătoriei** prin pustiul la Marea Roșie, mai pot cânta cântarea din Numeri 21.17, când s-au apropiat de **ținta** lor! Cât de mulți au căzut pe drum! Cât de mulți au murmurat și au fost uciși! Nu stau lucrurile și astăzi la fel? Eu nu vorbesc acum despre salvarea veșnică a sufletului, ci despre mersul înapoi interior al celor salvați în călătoria lor spre cer. Cum stau lucrurile în cazul tău? Este încă în viața ta proșpețimea și simplitatea primei tale iubiri? Îl laudă încă sufletul tău pe Dumnezeu în aceeași măsură, ca în ziua întoarcerii tale la Dumnezeu, care probabil a avut loc cu mulți ani în urmă? Un zel exagerat, dar rece nu poate acoperi această lipsă. Nici chiar cea mai mare slujbă **pentru** El, nici cea mai mare cunoștință **despre** Cuvântul Său nu sunt în ochii

lui Dumnezeu la fel de apreciate ca dăruirea unei inimi iubitoare pentru Persoana Domnului Isus. Să nădăjduim în „simplitatea față de Hristos“!

Textul din Exod 15.22 ne oferă o relatare despre primele experiențe ale poporului în pustiu. „Trei zile au umblat prin pustiu și n-au găsit apă.“ Aceasta a fost o încercare nouă, de așa ceva nu avuseseră parte în Egipt. „Flămânzi și însetați, sufletul li se sfârșea în ei“ (Psalm 107.5). Atunci a început adevărata viață prin pustiu și au simțit duritatea și asprimea căii care îi ducea în Canaan. Domnul, care îi iubea, îi dusesese în pustiu, ca ei să fie numai pentru El (Exod 19.4), ca El să-i conducă și să-i poată învăța multe lucruri (Deuteronom 32.10). Aceasta a fost prima lor lecție. Dar cât de încăpățânați au fost ca să învețe! „Poporul murmură, zicând: «Ce vom bea?»“

Aceasta este starea actuală a copilului lui Dumnezeu. Din punct de vedere spiritual, el se află într-un pustiu. Dacă a învățat bine lucrurile, atunci nu va căuta binecuvântarea sa aici, nici nu va aștepta aici o patrie în timpul călătoriei sale de pelerin. Copilul lui Dumnezeu va întâmpina multe pericole, va întâlni mulți dușmani și va trebui să reziste în multe lupte. Trebuie să suporte probe dure, nu „va găsi apă“.

Drag credincios tânăr, nu ai avut și tu parte de aceste lucruri, de când te-ai întors la Dumnezeu? Cât de mult s-a schimbat totul! Relațiile și părtășia, pe care le îndrăgeai înainte de întoarcerea ta la Dumnezeu și de care te bucurai, și-au pierdut acum atracția și farmecul. Ca nouă creație în Hristos, plăcerile lumesti și distracțiile lumii nu mai au acum gust pentru tine, cum erau plăcute omului vechi. Lumea este un pustiu gol și neroditor, unde nu găsești apă. Acolo nu este nimic care să poată înviora sufletul tău însetat. Dar nu trebuie să murmuri și să fii nemulțumit, pentru că Dumnezeu este Izvorul vieții, iar El te învață acum că de la El trebuie să aștepti împlinirea nevoilor tale, la fel cum ai așteptat de la El salvarea. Aceasta este marea lecție a pustului: să te încrezi într-un Dumnezeu invizibil, dar prezent și să primești de la El zi de zi, oră de oră tot ceea ce ai nevoie pentru a putea trăi în pustiu. Această lecție nu poate fi învățată într-o singură zi, nici nu este o lecție ușoară, dar nu trebuie să ne temem, deoarece cunoaștem mâna care ne conduce; atunci sufletul este copleșit și lacrimile curg. Știm foarte bine că Dumnezeu nu ne părăsește, ci El ne retrage orice sprijin înșelător, când vede că ținem prea mult la acesta, pentru a ne putea atrage mai aproape de Sine. El face aceasta pentru a ne dovedi cât este de bun și prietenos. Educați în acest mod vom fi supuși și vom merge prin pustiu, fără să ne încredem în puterea oamenilor sau în noi înșine, ci sprijiniți pe brațul Iubitului nostru (Cântarea Cântărilor 8.5).

Mara este o probă și mai mare. „Și au venit la Mara și n-au putut să bea apele din Mara, pentru că erau **amare**“ (Exod 15.23). Ceea ce a părut la prima vedere o sursă de înviorare, s-a dovedit a fi amar. Cât de mult se agață inima de tot ce este pământesc, în loc să se încreadă în Dumnezeul viu și să-L lase pe El să Se îngrijească de toate lucrurile! Dar El ne iubește prea mult, ca să permită aceasta, și transformă bucuria noastră închipuită în amărăciune. Cu toții am cunoscut deja de mai multe ori de când am început viața de pelerin ce înseamnă Mara. Unii au făcut experiența cu Mara acasă, alții în lume. Pentru unii a fost chiar foarte amară, când au văzut că părinții lor dragi le întorc acum spatelul datorită Domnului Isus sau că sunt batjocoriți și disprețuiți de cei de la care așteptau un ajutor. A suporta zilnic umbrele sumbre ale unei lumi reci și groaznice și a fi răsplătit cu dispreț și batjocură de cei cărora vrei să le faci binele, este destul de amar pentru fire. Dar nu trebuie să ne lăsăm surprinși de asemenea manifestări, pentru că este ceea ce ne-a promis El. Domnul Isus ne-a spus că în lume vom avea necazuri și că vom intra prin multe necazuri în Împărăție (Ioan 16.33; Fapte 14.22). Chiar dacă unii au descoperit o cale mai ușoară spre cer, pe care pot savura prietenia și aprobarea lumii, pe calea îngustă pe care au mers Domnul Isus și sfinții Săi, este și astăzi experiența amară a Mării. Cine se teme din lașitate să pășească pe ea?

Să privim la apostolul Pavel! Imediat după ce s-a întors la Dumnezeu, i s-a spus cât de mult va avea de **suferit** pentru Numele lui Isus (Fapte 9.16). În 2 Corinteni 11.23-25 ni se spune în ce constau aceste suferințe. În prima epistolă a lui Petru care aduce în lumină în mod deosebit

călătoria de pelerin a credinciosului prin pustiu, cuvântul cheie este „*suferință*“ (a se compara capitolul 2.19; 3.14-17; 4.12-19). Ce relatare despre *suferințe*, dar și despre *mângâiere*!

La Mara, Domnul i-a arătat lui Moise o bucată de lemn, pe care acesta a aruncat-o în apă, iar apa s-a făcut dulce. Cât de aproape era lemnul dulcetrii de apa amărăciunii! Cât de aproape sunt *suferințele* pelerinului în prima epistolă a lui Petru de *suferințele* Fiului lui Dumnezeu! În capitolele 2.21-23; 3.17, 18; 4.13 lemnul este aruncat în apă, iar apa devine dulce. Noi pășim în același pustiu, în care au călcat picioarele Sale. Întâmpinăm aceleași atacuri, pe care El le-a întâmpinat; cine s-ar teme să meargă pe o cărare, pe care avem o astfel de părtășie cu El? Numai Domnul a băut paharul groaznic și amar al mâniei lui Dumnezeu; aceste suferințe nu le putem niciodată împărți cu El. Dar suferințele pe care le-a întâmpinat datorită dreptății și ca martor al lui Dumnezeu într-o lume rea, acestea le vom avea și noi, dacă mergem împreună cu Domnul nostru pe cale. Și alții care au mers înaintea noastră pe cale, au avut parte de ele.

Să ne gândim la Pavel și Sila în închisoarea din Filipi! Mai întâi au fost tratați groaznic, apoi le-au pus picioarele în butuci. Aceasta era Mara, dar lemnul era în apă. La miezul nopții au răsunit în închisoare cântări de laudă și știm ce a urmat. Apele de la Mara au devenit dulci.

Să ne gândim la cei trei tineri evrei, care au fost aruncați în cuptorul încins din Babilon! Ei au fost martori nobili pentru adevărul lui Dumnezeu, pe care Îl iubeau. Dar ei n-au fost lăsați singuri în cuptor: ei au primit un însoțitor, care umbla cu ei și al cărui chip era „ca al unui fiu de Dumnezeu“; *cine* n-ar fi putut umbla acolo într-o astfel de părtășie?

De aici învățăm că modul de lucru al lui Dumnezeu nu este de a deschide închisoarea sau de a stinge focul, ci de a fi foarte aproape de noi, în timp ce trecem prin încercări. El nu ne-a promis să țină departe de noi orice fel de atac, ci să fie cu noi și să pregătească împreună *cu* ispita, și scăparea, ca să o putem *răbda* (1 Corinteni 10.13). Aceasta poate fi aplicată de sute de ori la lucruri mărunte din viața de fiecare zi. El nu ia „țepușul“, ci dă „har“ să fie suportat (2 Corinteni 12.8, 9). Astfel, ceea ce este amar devine dulce și ne putem „lăuda“ și în necazuri (Romani 5.3).

Următorul loc este Elim cu cele 12 izvoare de apă și 70 de palmieri. O pată verde în pustiu! Aceasta este cu atât mai binevenită, cu cât urmează după probă. Elim nu era Canaan, dar era un loc plin de înviore pe cale și o anticipare plăcută despre timpul în care Israel va locui în țară și va sărbători sărbătoarea corturilor la umbra ramurilor de palmier. Aceasta ne vorbește despre slava viitoare, când zilele petrecute în pustiu au trecut; acum însă, noi avem *încercările* și *speranța*. Niciodată nu tindem atât de mult spre „fericita speranță“ sau nu dorim atât de mult bucuria patriei, ca atunci când în spatele nostru sunt apele amare; *încercările fac ca promisiunea să devină dulce*.

Suferințele și slava sunt strâns legate (1 Petru 1.11; 4.13; 5.1, 10). Chiar și *aici*, Mara și Elim sunt foarte aproape. Echipajul mic de pe barcă pe Marea Galileei s-a bucurat foarte mult de liniștea pe care le-a dat-o Domnul după furtuna aceea! Cât de mult a tresăltat de bucurie inima Martei și a Mariei la cină (Ioan 12), după tristețea și lacrimile din Ioan 11! Așa va fi și cu noi, când El ne va duce, după furtunile vieții, la odihnă și ne va înălța la Sine cu toți cei dragi nouă, pentru a ne introduce în locuințele din Casa Tatălui! Ce măreț va fi acolo!

Stânca lovită

„Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu“ (Psalm 42.2). „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut în zori de zi; sufletul meu însetează după Tine, carnea mea tânjește după Tine, într-un pământ sec și uscat, fără apă“ (Psalm 63.1).

Acestea sunt cele mai elementare condiții de viață ale sfinților lui Dumnezeu în pustiu. Viața aceasta este viața divină și cerească, al cărei izvor și origine este Însuși Dumnezeu cel viu. Într-adevăr, putem spune că ea vine de la Dumnezeu și se întoarce la Dumnezeu. Așa cum apa se

ridică până la punctul ei de pornire, tot așa străduințele și dorința acestei vieți se îndreaptă spre Dumnezeu, de la care a venit; nimic altceva n-ar putea oferi omului nou din cel credincios adevărata satisfacție. Formele moarte și ceremoniile religioase pot satisface sufletul care nu are viață, ci doar trăiește cu numele, dar care totuși este mort. Dar sufletul născut cu adevărat din cer va înseta ca cerbul după ape, va înseta după o relație directă și personală cu Dumnezeu și va pătrunde prin toate puterile potrivnice ale întunericului, până ce va atinge ținta sa. Așa se vor petrece lucrurile cu fiecare copil al lui Dumnezeu. Este unul din semnele caracteristice, care fac deosebirea dintre copilul lumii și copilul lui Dumnezeu, între cei care poartă în ei viața lui Hristos și cei care sunt morți în păcatele lor.

Astfel de gânduri se ridică în sufletele noastre, când citim versetele introductive din Exod 17 și vedem în fața noastră o tabără care murmură în mijlocul unui pustiu gol, fără nicio picătură de apă. Ceea ce i-a făcut să murmure a fost necredința, pentru că ochiul lor se întorsese de la Dumnezeu, și tocmai plângerea lor era o dovadă pentru faptul că lăsaseră în urmă Egiptul și acum se găseau în pustiu. Niciodată nu citim despre egipteni că s-au tânguie în acest mod; nici chiar fiii lui Israel nu au făcut acest lucru, cât timp au fost la râul Egiptului. Acum însă se găseau într-o stare de urgență, când credința lor era pusă la încercare și când poporul a eșuat, din păcate, ca de atâtea ori. Fără să țină seama de murmurele lor, Domnul era aproape de ei și era gata să alimenteze tabăra însetată cu apă, așa cum mai înainte le-a potolit foamea cu mană (capitolul 16).

Și noi am experimentat această situație de multe ori, de când am pășit în călătoria noastră prin pustiu. Moise a primit porunca să ia toiagul, cu care schimbase râul Egiptului în sânge, și să lovească stânca la Horeb. Stânca a fost lovită, și din ea a curs apă. Același toiag, care a adus egiptenilor judecată, a fost folosit în har pentru a aduce miilor de israeliți învierea necesară.

Însemnătatea spirituală a acestei relatări este foarte simplă. „Stânca era Hristosul“ (1 Corinteni 10.4), Hristos, care a fost lovit la cruce cu judecată spre binecuvântarea noastră. Apa este o imagine a Duhului, pe care L-am primit ca rod al morții lui Hristos și a lucrării Sale împlinite pe deplin. Dacă stânca nu ar fi fost lovită, apa nu ar fi putut curge din ea; dacă Domnul nostru iubit nu ar fi suportat pentru noi loviturile judecării, nu ar fi fost pentru noi nicio salvare, nu am fi avut Duhul Sfânt. Dar mulțumiri să-I fie aduse Numelui Său incomparabil, El, Cel „lovit“ odinioară de Dumnezeu, este acum înălțat sus în ceruri. Duhul a venit jos pe pământ ca mărturie a înălțării Sale și a curățirii păcatelor noastre (Ioan 7.39; Evrei 10.15) și locuiește în toți credincioșii ca Cel care promovează și întreține viața lor spirituală.

Citim că israeliții au băut toți aceeași băutură spirituală (1 Corinteni 10.4), iar despre credincioșii de astăzi citim că toți au parte din același Duh. Acesta este dreptul de naștere și moștenirea fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu. Nu există niciun om care crede în Hristos, care nu a primit Duhul. Știm că sunt unii care tăgăduiesc acest lucru și învață că o anumită parte din poporul lui Dumnezeu nu a primit pecetea Duhului Sfânt. Dar aceasta este în contradicție cu învățătura Cuvântului și cu experiența sfinților. În Cuvânt citim: „Tuturor celor ce L-au primit (pe Hristos), le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1.12); „pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis de la Sine în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: Ava, Tată!“ (Galateni 4.6). Nu pentru că ați primit învățătura cutare sau cutare sau pentru că aveți o anumită măsură de devotament sau sfințenie, ci „pentru că sunteți fii“ și „toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus“ (Galateni 3.26). „Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu“ (Romani 8.16) și: „dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui“ (Romani 8.9).

Dar trebuie să ținem seama de anumite deosebiri. Scriptura face deosebirea între credincioși care „au primit Duhul“ și cei care „erau umpluți cu Duh“ (a se compara 1 Corinteni 2.12 și Efeseni 5.18). Acolo se face o deosebire și între viață și dezvoltare. Viața este la toți la fel, dar dezvoltarea acestei vieți diferă de la unul la altul. Duhul lui Dumnezeu locuiește în fiecare copil al lui Dumnezeu, dar acesta se poate descoperi în forme foarte diferite. Copilul nou-născut are viața în Hristos, și nu există o altă viață. Expresii ca „viață superioară“ sau „viață de sfinți“ sunt

greșite. Ele conțin gânduri care nu sunt după Scriptură. Viața poartă la toți același caracter, chiar dacă dezvoltarea și descoperirea ei arată altfel la fiecare în parte. Scriptura vorbește despre cei fără putere și cei tari (Romani 15.1), despre cei carnali și despre cei spirituali (1 Corinteni 3.1), dar aici este vorba despre problema dezvoltării, și nu despre caracterul vieții primite. Unii au un mers înapoi sub influența lumească și a învățăturilor false, așa ca în cazul corintenilor și al galatenilor; alții, ca tesalonicenii, arată o dezvoltare rapidă și sunt bogați în darurile Duhului. Aceste deosebiri se fac și cu privire la Duhul Sfânt. Ștefan și Barnaba erau bărbați plini de Duhul Sfânt (Fapte 7.55; 11.24), în timp ce unii corinteni erau ca niște prunci, certându-se și invidiindu-se (1 Corinteni 3.1-3), dar chiar și lor li se adresează cu „sfinți în Hristos Isus“ și sunt numiți sfinți – trupul lor este denumit templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 1.2, 6; 6.13). Cu toții cunoaștem deosebirea dintre un pârâiaș și un râu mare, care trece peste malurile sale, chiar dacă este aceeași apă în ambele. Să facă Domnul ca și noi să fim plini de Duhul Sfânt (Efeseni 5.18) și să umblăm în Duhul (Galateni 5.16). Aceasta ne-a poruncit Dumnezeu; iar cei care au făcut prin har această experiență prețioasă, vor vorbi cel mai puțin despre ea. La fel ca la Moise, când a coborât de pe munte, iar fața lui strălucea, tot așa vor observa toți, fără să fim nevoiți să le povestim despre ceea ce am experimentat; faptele vorbesc pentru sine. Sufletele însetate cu care ne întâlnim pe drumul nostru prin pustiu vor avea și ele binecuvântare din aceasta, pentru că atunci când noi înșine bem din izvor, din noi vor curge râuri de apă vie (Ioan 7.37, 38). Aceasta este marea problemă a timpului nostru printre toți cei care slujesc din Cuvânt și predică lumii Evanghelia. Să ne ferească Domnul să ne mulțumim cu o predică legalistă, ce fură puterea înviorătoare și dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu! Pentru a umbla cu Dumnezeu și pentru a-I sluji trebuie să ținem seama de îndemnurile importante: „Nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu“ (Efeseni 4.30), „nu stingeți Duhul“ (1 Tesaloniceni 5.19). Dar, ah, de câte ori nu facem aceste lucruri, și tocmai în aceasta constă cauza pentru slăbiciunea și lipsa noastră de roadă!

În Numeri 20.7-11 este amintită încă o dată stânca. Aici i se poruncește lui Moise: „...vorbiți stâncii înaintea ochilor lor și ea își va da apele.“ Stânca nu trebuia să fie lovită pentru a doua oară; ea a fost lovită o dată pentru totdeauna, iar acum se spunea: vorbiți stâncii. Dar Moise a vorbit în mod necugetat către popor și a lovit stânca. El a fost neascultător față de Dumnezeu și de aceea nu a avut voie să intre ca și conducător al poporului în țara Canaan. Stânca noastră a fost lovită o dată pentru totdeauna, iar ca rezultat ne-a fost dat Duhul Sfânt. Noi nu trebuie să-L rugăm să vină jos sau să-I cerem lui Dumnezeu să-L trimită, ca să locuiască în noi. Ca mărturie a curățirii noastre desăvârșite de păcate (Evrei 10.15), ca pecete a salvării noastre actuale și ca garanție pentru slava noastră viitoare, Duhul Sfânt este în noi. Așa cum o fântână oferă florilor din grădină umiditate și cum un râu, care curge prin câmpie, face ca semințele să încolțească și să crească, până aduc roadă, tot așa lucrează Duhul lui Dumnezeu în cei credincioși. Cine este aproape de Dumnezeu și vorbește stâncii, nu va duce lipsă de apă; frunzele sale vor fi verzi ca ale palmierului și va fi plin de forță de viață. Cuvintele pe care le rostește vor fi o înviorare pentru sfinții oboseți și un râu al vieții pentru păcătoșii însetați. Sufletul său va fi ca o grădină udată și ca un izvor de ape, ale cărui ape nu înșală (Isaia 58.11).

Drag cititor tânăr, tinde să cunoști plinătatea Duhului lui Dumnezeu, să bei din râul adânc, care dă sănătate și aduce rod, și evită tot ce ar putea să te abată de lângă Cel care este izvorul vieții, pentru a te duce la fântânile sparte ale lumii, care nu îți vor putea da nicio satisfacție (Ieremia 2.13).

Război cu Amalec

După ce au strâns pentru prima dată mana și după ce au băut pentru prima dată din izvorul care curgea din stânca lovită, Israel a avut parte de ceva cu totul diferit. Fiii lui Israel s-au întâlnit cu primul lor dușman și au fost nevoiți să ducă prima lor bătălie ca răscumpărați ai

Domnului. Ei ar fi dorit să intre în pace în patria lor Canaan. Ei n-au deschis lupta, nu ei erau cei care atacau. Amalec, o rudă apropiată a lui Israel, un strănepot al lui Esau, care devenise un popor puternic și războinic – „întâiul dintre națiuni“ (Numeri 24.20) –, a ieșit să blocheze drumul poporului Israel și să se războiască cu el în pustiu. Să reținem că acest atac unilateral a venit de la Amalec și nu de la Israel. Scopul lui Amalec era să distrugă poporul lui Dumnezeu. Amalec s-a folosit de o viclenie, pentru că citim: „i s-a împotrivit pe drum“ (1 Samuel 15.2). A fost și un atac laș, pentru că mai întâi au fost atacați cei slabi, oboșiți și trudiți, iar spatele oștirii a devenit prada lor (Deuteronom 25.17, 18). Învățăturile pe care le putem extrage de aici sunt multiple și importante. Ele țin de lucrurile care au fost scrise pentru învățătura noastră, pentru ca să fim echipați pentru lupta în pustiu.

Am putea privi mai întâi această luptă în legătură cu Israel și apoi ca o imagine a unei lupte, pe care o are de dus orice credincios.

Dușmănia lui Amalec față de Israel nu era un lucru nou. Ea era doar urmarea unei certe mai vechi între cel mai în vârstă și cel mai tânăr, între copilul cărnii și copilul promisiunii, așa cum o vedem la Ismael când l-a urmărit pe Isaac, la Esau când s-a certat de la naștere cu Iacov; acum vedem aceasta la Amalec, care a pornit contra noii națiuni răscumpărate și puse deoparte, pentru a fi poporul ales al lui Dumnezeu.

Cât timp poporul Israel a fost în robia egipteană, nu au existat lupte. Amalec a rămas pașnic la locul său, iar dușmănia sa a stagnat. Dar imediat ce s-a săvârșit salvarea și punerea deoparte pentru Dumnezeu, imediat ce israeliții au gustat mana și au băut apa, Amalec a pornit împotriva fiilor lui Israel, ca să lupte contra lor. Aflăm astfel că Amalec era dușmanul unui popor salvat și pelerin, că războiul era necunoscut în zilele robiei și că eliberarea de sub robia lui faraon a premers războiului cu Amalec.

Aplicația corespunzătoare în istoria și experiența copiilor lui Dumnezeu este impresionantă și plină de învățăminte. Amalec, care înseamnă „poporul care linge; care stoarce poporul“, este o imagine a cărnii. Lupta de la Refidim contra lui Israel indică spre lupta pe care o cunosc numai cei care au fost răscumpărați pentru Dumnezeu, care au fost eliberați de sub puterea întunericului și au fost separați de această lume rea. Cei care nu sunt întorși la Dumnezeu nu cunosc nimic din aceasta; ei se găsesc sub robia cărnii, ei împlinesc plăcerile sale și îi fac voia. Carnea nu luptă deci contra supușilor săi, ci ea îi stăpânește. Dar din momentul nașterii din nou și a locuirii Duhului Sfânt în omul credincios, începe lupta cu carnea. Sufletul nou-născut, care trăiește pentru Dumnezeu și umblă pe calea cerească, dorește să se hrănească cu mana (Hristos) și să bea apa din stâncă (Duhul Sfânt), fără să fie tulburat; dar carnea nu permite așa ceva. „Carnea pofteste împotriva Duhului.“

Primul atac al acestui dușman viclean este o surpriză pentru tânărul credincios. El și-a început călătoria prin pustiu cu o cântare, lanțurile robiei au fost zdrobite; a mâncat din pâinea cerească și a băut din izvorul înviorător. Păcatele și grijile zilelor de odinioară au trecut și nu mai dorește acele lucruri, care l-au ținut odinioară prizonier în această lume. Dacă nu i-ar aduce aminte tufișurile spinoase din jurul său unde se află, atunci ar uita aproape că această lume este un mare pustiu. Atât de mare este bucuria sa și atât de mulțumit este sufletul său, încât merge netulburat pe calea sa cu Dumnezeu.

Deodată apare dușmanul și se dezlănțuie o luptă aprigă. Un oarecare obicei din trecut își revendică puterea; o oarecare pornire rea pătrunde în gândurile sale ca un meteor; o plăcere carnală își anunță dreptul ei la viață. Efectul asupra tânărului credincios este înfricoșător. Nu s-a așteptat la așa ceva; el considera că aceste lucruri țin definitiv de trecut. Ca o creatură nouă în Hristos și ca un copil al lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul Sfânt, credea că firea sa, carnea, ori murise, ori încetase să mai fie activă în el. De la întoarcerea sa la Dumnezeu, totul a fost liniștit și plin de pace în jurul său, încât a crezut că firea sa a fost nimicită cu totul. Dar ah!, nu era așa. Firea aștepta ispititoare, trădătoare și vicleană o ocazie, pentru a ataca viața născută din Duhul, omul nou, care este creat după chipul lui Dumnezeu în dreptate și sfințenie (Efeseni 4.24), și pentru a lupta contra Duhului lui Dumnezeu, care locuiește în copilul credinței.

Carnea și duhul nu au nimic comun, așa cum Amalec și Israel în pustiu nu aveau nimic comun. Duhul lui Dumnezeu nu înlătură carnea din omul credincios, nici nu o ia asupra Sa. Ea nu poate fi alungată, nici nu poate fi îmbunătățită. Ea este rea și va rămâne rea, în dușmănie cu Dumnezeu. Dumnezeu ne-a spus să nu ne încredem în ea (Filipeni 3.3), să nu purtăm grijă de carne (Romani 13.14), nici să nu ne punem mădulele în slujba nedreptății (Romani 6.13). Carnea se va împotrivi întotdeauna, dar ea nu trebuie să ne subjuge. Ea va lupta întotdeauna contra noastră, dar nu trebuie să ne biruie, pentru că Domnul oștirilor, care este puternic în luptă, stă de partea noastră și ne dă victoria.

Israel nu era pregătit pentru lupta cu dușmanul. Amalec era „întâiul dintre națiuni“ (Numeri 24.20), un popor obișnuit cu lupta.

Israel nu cunoștea războiul (Exod 13.17) și nu avea experiență în mânia sabiei și a scutului. Dacă lupta ar fi depins de raportul forțelor, Israel ar fi suferit fără îndoială o înfrângere. Dar Domnul nu putea permite așa ceva. Chiar dacă erau slabi și nepregătiți pentru luptă, o națiune tânără, totuși erau poporul lui Dumnezeu. Ei au fost răscumpărați, puși deoparte pentru El. Brațul Său S-a descoperit la eliberarea lor din mâna lui faraon, iar El nu a privit nici acum liniștit, cum poporul era atacat de Amalec. Puterea Sa a bătut pentru ei oștirea lui faraon; aceeași putere trebuia să-i conducă acum spre victoria asupra lui Amalec. Această învățătură este de o mare valoare pentru cei mântuiți. În anumite perioade se pare că dușmanii lor îi vor înghiți în curând. Dacă ar depinde de ei, s-ar putea foarte ușor petrece așa ceva. Păcatul cărnii este un împotrivor puternic și neobosit. Experiența sa îndelungată face ca tânărul credincios să i se pară o pradă ușor de învins. Dar Domnul oștirilor stă în spatele credinciosului. Puterea divină este de partea sa. Puterea care L-a înviat pe Hristos din morți, este acum activă în cel mai slab sfânt (Efeseni 1.19 și 3.20), iar această putere este țaria sa în luptă. Lăudat să fie Dumnezeu! Victoria finală este sigură; pentru un timp s-ar putea să pară că Amalec are superioritatea, dar la sfârșit va cădea (Numeri 24.20).

Modul în care a fost câștigată victoria conține învățături importante pentru copiii lui Dumnezeu. Câmpul de bătălie se întindea pe o zonă cu vârfuri și cu văi. Pe vârful muntelui stătea Moise și ținea toiagul, simbolul puterii Domnului. În vale, Iosua mânia sabia contra armatelor lui Amalec. Cât timp mâinile lui Moise țineau toiagul, victoria era de partea lui Iosua; dar imediat ce mâinile lui Moise se lăsau în jos, Amalec câștiga. În Moise, care stătea pe munte, avem imaginea unui credincios care este în părtășie cu Dumnezeu. Cât timp este acolo și își ridică mâinile, știind care este necazul său, are puterea lui Dumnezeu de partea sa. „Când sunt slab, atunci sunt puternic“ este experiența unui sfânt, care stă pe munte și ține în mână toiagul lui Dumnezeu. Dar omul nu este obișnuit să stăruie în această poziție; el are nevoie de sprijin, altfel mâinile sale amorțesc. Aaron (cel înălțat) și Hur (cel născut liber) au stat alături de Moise și i-au ținut mâinile sus, până ce bătălia dusă de sabia lui Iosua a fost câștigată. Aceasta este cel puțin o ilustrare, dacă nu un exemplu despre cei doi avocați sau ajutoare, care sunt date credinciosului, pentru a fi rezistent și tare în lupta în pustiu. Credinciosul are pe de o parte un Mare Preot dincolo de perdea, care mijlocește pururea pentru el (Evrei 7.25), un Mijlocitor la Tatăl, pe Isus Hristos, Cel drept (1 Ioan 2.2). Acolo, problema sa este cel mai bine reprezentată prin imaginea lui Aaron. „Eu te voi întări, și te voi ajuta, și te voi sprijini cu mâna dreaptă a dreptății Mele“ (Isaia 41.10).

Pe de altă parte are „pe celălalt mijlocitor“, despre care citim: „În același fel și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, pentru că noi nu știm ce să cerem așa cum ar trebui, dar Duhul Însuși mijlocește cu suspine de nespuse“ (Romani 8.26). Astfel, credinciosul poate avea victoria cu un Mijlocitor la Dumnezeu și cu un alt mijlocitor de la Dumnezeu, care locuiește în el. Dar mai există un punct de vedere în această bătălie. Iosua, care mânia sabia contra lui Amalec, este o imagine a credinciosului, care aplică sabia cu două tăișuri a Cuvântului lui Dumnezeu (Evrei 4.12) contra propriei sale cărnii, omorând plăcerile sale (Coloseni 3.5), dărâmand raționamentele sale (2 Corinteni 10.5) și nemaicugetând la ceea ce este de la carne (Romani 8.5). Această luptă nu este imaginară, ci reală, și tocmai cel care este obișnuit să stea pe munte cu Dumnezeu, va ști

cel mai bine cât de aspră este lupta în vale cu acea carne, care este în dușmănie cu Dumnezeu și va fi întotdeauna. Să nu se lase nimeni dus în eroare prin teorii sentimentale și unilaterale că ar fi o „odihnă în credință“, unde nu există luptă. Limbajul poeziilor și mistica vorbesc probabil de locuri în care dușmanul Amalec nu poate ajunge, dar războinicul din pustiu își aduce aminte de cuvintele rostite în acea zi: „Domnul va purta război cu Amalec din generație în generație“ (Exod 17.16) și ține sabia mereu pregătită. Mai târziu citim din nou despre Amalec, care a pășit ca dușman al lui Israel. Împăratul Agag a fost cruțat de Saul; Saul a păstrat ce a fost mai bun dintre vite și oi sub pretextul de a-I aduce Domnului o jertfă (1 Samuel 15.9-15). De aceea, Saul a fost lepădat și a pierdut împărăția; el, care a cruțat pe Amalec de sabia Domnului, a ajuns să fie până la urmă omorât de mâna unui amalecit (2 Samuel 1.8-10). Mardoheu a avut o altă gândire: el a refuzat să-l recunoască pe agaghit ca stăpânul său și să se plece înaintea sa. Chiar dacă acela era într-o poziție deosebită prin favoarea împăratului, ochiul lui Mardoheu a văzut în mândrul Haman pe cel care subjuga poporul Israel și pe dușmanul lui Dumnezeu (Eстера 3.1-6). Atunci, dar și astăzi, ascultarea va fi victorioasă. Israel, reprezentat de Mardoheu, chiar dacă era prizonier într-o țară străină, L-a cinstit pe Dumnezeu și a avut victoria. Amalec a fost doborât în persoana mândrului agaghit.

Sinai

După lupta și victoria de la Refidim, Israel a trebuit să facă o altă experiență. În capitolul 18 din cartea Exod este prezentată o imagine a Împărăției de o mie de ani, în care păgânii, reprezentați de Ietro, se bucură de bunătatea Domnului revărsată asupra lui Israel. Semnțiile adunate, care trecuseră prin suferințe și încercări, reprezintă acea națiune din zilele viitoare, după încercările îngrozitoare ale marelui necaz, stând în jurul lui Mesia, Împăratul său, în timp ce în Sefora și fiii ei se poate recunoaște Biserica, Mireasa lui Hristos. Aici, ca și în alte locuri în călătoria prin pustiu, se vede o rază din slava viitoare, însă doar ca o apariție trecătoare a soarelui într-o zi înnorată. Calea pustului cu împotrivirile și luptele sale stătea din nou înaintea lor; astfel au ajuns în pustiul Sinai și și-au întins tabăra în fața muntelui lui Dumnezeu. Acolo îi aștepta lucruri mari și învățături, care nu trebuiau să fie uitate niciodată de ceata pelerinilor. Și astăzi există astfel de perioade în viața sfinților. Atât fiecare în parte, cât și în comun, trebuie să ne întindem tabăra și să ascultăm vocea care ne vorbește. Slujba și lupta trebuie să înceteze, și adesea, în pustiuri mult mai mari decât la Horeb, Cuvântul despre Lege și har vorbește cu putere poporului Domnului. Dar nu trebuie să ne temem, pentru că Cel care vorbește nu ne vorbește cu mânia, ci ca un tată cu copiii săi, spre bucuria și binecuvântarea lor.

Vestirea Legii

Vestirea Legii este unul dintre primele evenimente, care ni se relatează de la Sinai. Pentru Israel, aceasta a însemnat începutul unei noi perioade în relația sa cu Domnul. Până atunci, israeliții s-au aflat sub **har**: păcatele și murmurele lor au dus la o nouă descoperire a mâinii pline de har a Domnului. Până atunci, binecuvântarea le-a fost dată fără nicio condiție, în ciuda eșecului lor: Domnul i-a susținut cu mâna Sa și a împlinit promisiunea, pe care a dat-o părintelui lor, Avraam (Geneza 15.13-14). „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine“ (Exod 19.4); aceste cuvinte descriu într-un mod plăcut relația Domnului cu poporul Său. Acum binecuvântarea depindea de **ascultarea** lor. „**Dacă** veți asculta de glasul Meu cu adevărat și **veți păzi** legământul Meu, **veți fi** comoara Mea deosebită dintre toate popoarele.“ Poporul, care nu putea aprecia corect nici capacitățile sale, nici ce fel de cerințe îi impunea Dumnezeu cel sfânt, a acceptat imediat condițiile și a spus: „**Tot** ce a zis Domnul vom face.“ Nu putem intra aici în amănunte referitoare la natura și cerințele Legii și la eșecul omului de a le ține, precum și la blestemul și condamnarea, care vin nemijlocit asupra

celui care încalcă Legea. Dorim aici să amintim pe scurt mărturia Cuvântului referitoare la relația credinciosului, pe care o are înainte și după întoarcerea sa la Dumnezeu.

Există o deosebire între lege ca și principiu al acțiunii divine cu omul și Legea dată poporului Israel la Sinai prin Moise. Există o deosebire remarcabilă și între perioada Legii și perioada harului. Legea ca atare caracterizează acțiunea lui Dumnezeu în orice timp. El nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, iar El dă porunci în toată Împărăția Sa. Cerul și pământul, Israel și națiunile, sfinții și îngerii sunt supușii domniei Sale. Dumnezeu a adresat de trei ori prin gura lui Daniel următoarele cuvinte către mândrul împărat păgân Nebucadnețar: „Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă oricui vrea“ (Daniel 4.17, 25, 32), iar acestea au valabilitate pentru toate timpurile. Legea (în sens restrâns) a fost dată într-o anumită perioadă unui popor deosebit, cu un scop special. De la Adam până la Moise nu a existat o astfel de Lege (a se compara cu Romani 5.13, 14). Perioada Legii este marcată clar. „Legea a fost dată prin Moise“ (Ioan 1.17). „Până când urma să vină Sămânța căreia i s-a făcut promisiunea“ (Galateni 3.19). Apoi au venit harul și adevărul prin Isus Hristos. Relația actuală a lui Dumnezeu cu oamenii se află încă sub har. Legea nu a fost dată pentru salvarea oamenilor. Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege (Galateni 3.19). „Legea a intervenit, ca să prisosească greșeala“ (Romani 5.20). „Porunca este sfântă și dreaptă și bună.“ Omul este păcătos, iar pe baza cunoașterii a ceea ce cere Dumnezeu de la el prin poruncă, știe că „păcatul a devenit peste măsură de păcătos“ (Romani 7.13). Întreaga lume, după ce a fost descoperită, după ce a fost verificată și reverificată, stă sub judecată înaintea lui Dumnezeu (Romani 3.19; 5.12), fără să poată rosti vreun cuvânt. Cât de ciudat este faptul că ceea ce a dat Dumnezeu, pentru a dovedi omului stricăciunea și condamnarea sa, a fost folosit de către om ca mijloc pentru a ajunge în cer prin fapte! Dar aceasta este absurditatea omului! Dumnezeu i-a dat Legea, omul a promis să o țină, dar chiar înainte să ajungă la el Legea pe tablele de piatră, omul a păcătuit public și cu bună știință contra primelor trei porunci (a se compara Exod 20.3-5 cu Exod 32.1-5). Dumnezeu vestește salvarea prin har (Tit 2.11), iar omul încearcă să o primească ținând bucațele din Legea încălcate (Luca 18.11, 12).

Pentru credincios, Legea cu cerințele sale nu mai are caracterul de groază. El știe că toate revendicările Legii au fost împlinite pentru el în Hristos. „Pentru că, ceea ce Legea *nu putea să facă*, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne“ (Romani 8.3). „Pentru că Hristos este sfârșit al Legii, spre dreptate, pentru oricine crede“ (Romani 10.4). Prin Hristos, credinciosul a murit față de Lege: aceasta nu mai are niciun fel de revendicări asupra lui. El este capabil să o întâmpine și să spună: „Pentru că eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu“ (Galateni 2.19). „Am fost răstignit cu Hristos“ (Galateni 2.20). Legea nu poate să ceară ceva de la un om mort sau să condamne un om mort, iar credinciosul a fost făcut „mort față de Lege, prin trupul lui Hristos“ (Romani 7.4). El este acum înviat împreună cu Hristos, posedă o viață nouă și este supus unui nou Stăpân. „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții“ (Romani 8.2); așa vorbește sufletul său, iar credinciosul a experimentat acest lucru.

Dar se spune că Legea este regula de viață a credinciosului. Aceasta este exact ceea ce doreau galatenii să facă din Lege. Ei au început în har, dar s-au întors la Lege ca și regulă de viață. Dar Dumnezeu ne spune: „nu sunteți sub Lege, ci sub har“ (Romani 6.14). Credinciosul este un copil în Casa Tatălui (Luca 15.32; 1 Ioan 3.1) și este supus ordinii Casei. El este strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui (Coloseni 1.13); el mărturisește și recunoaște pe Isus ca Stăpân al său (1 Corinteni 12.3; Filipeni 3.8); toate acestea aduc cu sine responsabilitate. Dar motivul pentru ascultarea sa este dragostea. Relația sa nu este aceea de rob, ci de fiu. El slujește ca unul care are acces liber la cercul cel mai restrâns de favoare și dragoste divină. El nu este o persoană fără lege, nici nu este legalist; el umblă și slujește în libertate, pentru că Hristos l-a pus în libertate (Galateni 5.1). Această poziție de onoare o au toți sfinții. Să avem grijă să nu o pierdem prin tradiții lumești și omenești. Hristos trebuie să fie mereu ținta noastră. El să fie

exemplul nostru. Să-L cinstim numai pe El ca Stăpân. Să permitem ca doar Cuvântul Său, El Însuși să fie Conducătorul nostru și Legea noastră.

Vițelul de aur

Când Domnul l-a chemat pe Moise, acesta a urcat pe muntele lui Dumnezeu (Exod 24.13); Aaron, Hur și poporul au rămas jos, la poalele muntelui. Ei trebuiau să fie încercați; dependența și ascultarea lor trebuiau să fie puse la probă în timpul lipsei conducătorului lor. Ceea ce a urmat, arată cât de grav au eșuat și în ce a constat eșecul lor. Moise dispăruse din cercul lor vizual: el era în prezența lui Dumnezeu. Pentru scurt timp, totul părea să meargă bine, dar credința și răbdarea lor s-au clătinat cu timpul. Când au văzut că Moise întârzie să coboare de pe munte, s-au strâns în jurul lui Aaron și i-au cerut să le facă un dumnezeu care să meargă înaintea lor, s-au răzvrătit și au adăugat la cererea lor alte cuvinte, care au descoperit starea lor decăzută: „Pentru că nu știm ce i s-a întâmplat lui Moise acesta, omul care ne-a scos din țara Egiptului!“

La Marea Roșie l-au slăvit pe Domnul pentru salvarea lor (Exod 15.13), dar aici, la poalele Muntelui Sinai și având în vedere slava lui Dumnezeu, care era ca un foc mistuitor pe munte, au decăzut de la Dumnezeu și au dat onoarea Sa altuia. Așa acționează omul; nu numai în starea sa ca om decăzut și pierdut, ci chiar și după ce a aflat salvarea și despărțirea de lume, inima sa rea, condusă de necredință, îl va îndepărta de la Dumnezeul cel viu (Evrei 3.12). Israeliiți „L-au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor“ (Psalm 106.21) și „în inimile lor s-au întors în Egipt“ (Fapte 7.39). Aceasta a fost rădăcina păcatului lor. Aaron, care a vrut să placă poporului și care, fără îndoială, era în aceeași stare de necredință ca poporul, a strâns podoabele lor și a făcut cu mâna sa un vițel de aur, pe care l-a ridicat înaintea lor; apoi a zidit un altar în fața lui și a vestit o sărbătoare pentru Domnul. Aceasta a fost o acțiune foarte stricată, cu atât mai mult, cu cât aceasta a fost făcută de un bărbat în poziția lui Aaron. Măsura a fost umplută prin unirea Numelui sfânt al Domnului cu această închinare la idoli.

Scena din fața muntelui Sinai s-a repetat mereu în istoria creștinismului. Domnul Isus S-a înălțat în prezența lui Dumnezeu. Poporul Său, Biserica Sa, care poartă Numele Lui și care Îl numește Domnul său, a fost lăsată pe pământ pentru a ține în dependență și ascultare Cuvântul Său, pentru a fi o mărturie pentru Numele Său și pentru a menține domnia Sa până la revenirea Sa. Slujirea și așteptarea (1 Tesaloniceni 1.9, 10) au fost preocupările și poziția creștinilor de odinioară, dar acestea s-au menținut doar o perioadă scurtă. Speranța a fost întunecată; gândirea la cele pământești (Filipeni 3.19) și-a ocupat locul: „Stăpânul meu întârzie să vină“ (Matei 24.48), spuneau mulți, apoi au introdus tradiții omenești, mode lumești, religiozitatea, meșteșugul preoției și învățături demonice, conducând la decăderea de la Dumnezeu. Vițelul turnat – idolatria Egiptului sau cum se numește astăzi, religia naturii, ceva ce se adresează simțurilor omului și acționează asupra vederii sale, a ocupat locul lui Isus în mijloc. Vocea conducătorilor, mărturisirile de credință și liturgiile oamenilor au dat deoparte Cuvântul lui Dumnezeu și poziția lui Hristos ca Fiu peste Casa lui Dumnezeu (Evrei 3.6). Ce altceva este ceea ce se numește astăzi ca fiind „biserica“, decât o tabără stricată, unde voința omului și cuvântul omului exercită supremația? Vocea poporului, care este mereu pus pe rău (Exod 32.22), găsește din aceia într-o poziție bine văzută, care îi împlinesc dorința. Aceștia, ca Aaron, deși ar fi trebuit să știe mai bine, se tem mai mult de popor, decât de Dumnezeu, contribuind în acest fel la decăderea creștinismului. Ce privilegii având în vedere cerul: poporul, aducând de dimineață jertfe de ardere-de-tot și de pace vițelului său de aur – remarcabil este că nu au adus nicio jertfă pentru păcat – și petrecând apoi întreaga zi în dezmăț! „Poporul s-a așezat să mănânce și să bea și s-au ridicat să joace.“ Aceasta este lumea și religia ei, o legătură între fățarnicie și destrăbălare: de la sacrament la sala de dans, de la biserică la teatru, de la altar la masa de jucat cărți și la sticla de bere. Cea mai rea și rușinoasă batjocură pentru Dumnezeul cel

sfânt este faptul că tocmai bărbați ca Aaron, aleși de sfatul ceresc și colaboratori ai lui Moise, omul lui Dumnezeu, au pășit ca și conducători și inițiatori ai acestei fapte nelegiuite. Pentru aceasta își vor primi răsplata.

În timp ce la poalele muntelui dezmățul era în toi, pe munte avea loc cu totul altceva. Moise a aflat gândurile Domnului despre acel mod de lucru, iar când a coborât de pe munte și a văzut acea imagine rușinoasă, a fost umplut de gândirea lui Dumnezeu. El nu s-a lăsat orbit de scuzele și minciunile fratelui său. El a auzit din gura Domnului că poporul s-a stricat; el a privit totul din prezența Domnului, a privit totul de pe muntele lui Dumnezeu. Omul duhovnicesc vede păcatul ca o necinstire a lui Dumnezeu și acționează ca atare, chiar și cu cei care s-au făcut vinovați prin păcat sau stau în legătură cu acesta. Când Moise l-a întâlnit cu câțiva ani înainte pe fratele său la muntele lui Dumnezeu, l-a sărutat (Exod 4.27). Amândoi veniseră atunci din prezența lui Dumnezeu, avuseseră părtășie în lumină, dragostea lor era frățescă. Dar Aaron a pierdut părtășia cu Dumnezeu; s-a îndepărtat de cale și a atras cu sine și pe alții. Acum nu era timp de sărutat și nici de a vorbi despre dragostea frățescă, iar Moise știa acest lucru. De aceea el nu s-a făcut de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ci l-a acuzat pe Aaron de păcat. A luat idolul, l-a ars și l-a măcinat în pulbere. Acest lucru s-a făcut în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu; era executarea judecății cerești. Orice altceva ar fi fost insuficient. Onoarea lui Dumnezeu fusese călcată în picioare, iar Moise nu s-a lăsat oprit de dragostea sa frățescă să nu intervină fidel pentru această onoare.

Dar nu numai atât. El știa că tabăra nu putea rămâne mult timp în odihna Domnului. Astfel a stat la poarta taberei și a strigat: „Cine este pentru Domnul: la mine!“ Acum nu se pune problema cine era israelit; această întrebare a fost lămurită în noaptea ieșirii lor din Egipt; întrebarea era acum: Cine este **pentru** Domnul? „Și toți fiii lui Levi s-au strâns la el.“ Ei au ocupat în public și cu hotărâre locul de partea Domnului; pentru aceasta au primit recunoașterea Sa și le-a dat „legământul Său de viață și de pace“ (a se compara cu Deuteronom 33.8-9; Maleahi 2.5). Ei nu s-au sfiit să exercite judecata lui Dumnezeu chiar și asupra fraților lor; au fost plini de teama de Domnul și râvna pentru Numele Său. În aceste zile, în mijlocul unei tabere stricate, al unei biserici decăzute, în care Numele Domnului este necinstit, domnia lui Hristos nu este recunoscută, iar valoarea Cuvântului Său este pusă la îndoială, se aude din nou: Cine stă de partea Domnului? Nu se pune întrebarea cine este creștin sau nu, ci cine este gata să acorde Domnului locul care Îi revine și să stea de partea Sa, chiar dacă prin aceasta poate pierde cele mai dragi și prețioase comori pământești, pentru a fi ascultător față de voia lui Dumnezeu și pentru a se elibera de legăturile cu cei prin care Domnul a fost necinstit. Prin aceasta, anumite căi comune se pot despărți și se pot desface legături de o viață. Desigur, vor avea de plătit un preț, poate mai mult decât poate suporta carnea și sângele, dar cei care privesc la Domnul și se pun de partea lui Dumnezeu prin harul Său, vor primi putere pentru a ieși din tabără și pentru a mânui sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a face tot ce a poruncit El. „Moise a luat cortul și l-a întins afară din tabără, departe de tabără, și l-a numit cortul întâlnirii“ (Exod 33.7). Toți cei care Îl caută pe Domnul și aud glasul lui Hristos cel lepădat, al cărui Nume și ale cărui drepturi au fost necinstite în mărturia celor care se numesc biserica Sa, merg afară la El, în afara taberei, strângându-se numai în jurul Numelui Său, pentru a auzi glasul Său ca Păstor al turmei Sale, pentru a fi ucenicii Săi și pentru a recunoaște autoritatea și domnia Sa asupra Casei lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului (1 Timotei 3.14, 15).

Locuința lui Dumnezeu

Cortul întâlnirii a fost locuința lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său salvat. Cele douăsprezece seminții își așezau tabăra în jurul cortului, iar norul rămânea peste cort. În acest loc au început jertfele, preoția, adorarea divină și închinarea. În Egipt nu era un locaș sfânt. Mai

întâi au fost necesare salvarea și separarea, înainte ca locuința lui Dumnezeu să existe sau să fie un loc de închinare și de slujbă. Cortul a fost o umbră a bunurilor viitoare. El indică spre Hristos. Jertfele au fost imagini ale jertfei desăvârșite. Preoția a fost o imagine pentru preoția lui Hristos dincolo de perdea. Desigur, există și multe puncte diferite: jertfele au fost nedesăvârșite și a fost necesar să fie repetate. Preoția era moștenită din generație în generație. După ce a venit Hristos, avem în El o jertfă desăvârșită de o valoare veșnică și un preot care rămâne veșnic. Nu intenționăm să vorbim aici în amănunțime despre aceste imagini. Am vorbit în alte locuri despre ele. Cortul întâlnirii a fost punctul central divin, în jurul căruia s-a strâns poporul și și-a întins tabăra, fiecare la locul stabilit de Dumnezeu. Atunci a fost recunoscută domnia divină: poruncile Sale erau împlinite în totul, ceea ce a dus la onorarea Sa și la binele poporului Său. De la acest cort, El vorbea și le dădea indicații cu privire la tot ce se referea la cinstirea și ordinea Casei Sale (a se compara cu Levitic 1). De acolo a învățat poporul cum să-I slujească, cum să muncească și cum să poarte război (Numeri 1.1). Cortul a fost construit din darurile de bunăvoie ale poporului și a fost înălțat conform modelului divin, care i-a fost arătat lui Moise pe munte (Exod 25.1, 3; 36.1, 7 și Exod 25.8, 9; 34.32). Acolo a venit norul – prezența descoperită a Domnului – și a rămas peste locașul cel sfânt. „Pentru că norul Domnului era deasupra cortului ziua și era un foc în el noaptea“ (Exod 40.38).

Cortul întâlnirii și tabăra, adunarea din pustiu (Fapte 7.38), locul locuinței divine și cercul domniei Sale sunt imagini pentru copiii lui Dumnezeu, pentru locuința și împărăția Sa.

Acolo, în mijlocul națiunilor, poporul Domnului era separat de toate națiunile și neprețuit de a ocupa un loc printre ele, dar era comoara Sa prețioasă, poporul care era aproape de El (Psalm 148.14), în mijlocul căruia El umbla și pe care îl conducea ca Împăratul său (Numeri 23.21). Aceasta era slava deosebită a lui Israel și tăria sa față de dușmanii săi. Prin păcatele lor, au distrus însă acestea. Ei au cerut un împărat la fel ca celelalte națiuni (1 Samuel 8.6). În ochii lui Dumnezeu, ei L-au lepădat astfel (1 Samuel 8.7). A alege un conducător înseamnă de fapt a-L alunga pe Domnul Isus de pe locul Său în mijloc (Matei 18.20). Cel ales poate deține multe daruri; probabil, el îi întrece pe toți în înălțime ca Saul, bărbatul ales de popor; toate acestea nu schimbă nimic. De fapt, prin aceasta, Dumnezeu este lepădat, iar domnia lui Hristos este tăgăduită. Această alegere se aseamănă cu alegerea lui Ieroboam, care a făcut preoți din poporul obișnuit, care nu erau dintre copiii lui Levi. Credincioșii ar trebui să recunoască păcatul clericalismului și al domniei pământești și să fugă de ambele, strângându-se în smerenie în jurul lui Hristos și ținându-se strâns de El ca singurul Stăpân și punct central în mijlocul lor.

Trimiterea cercetașilor

La prima vedere ni se pare că trimiterea celor doisprezece cercetași în țara Canaan ar fi avut loc la porunca Domnului. Dar dacă vom compara Deuteronom 1.22 cu Numeri 13.1-3, atunci vom observa că cercetașii au plecat din dorința omului. „V-ați apropiat toți de mine și ați zis: Să trimitem oameni înaintea noastră, ca să ne cerceteze țara.“ Dacă privim la scopul acestei lucrări, se confirmă realitatea că această lucrare a fost un rod al neascultării și al desconsiderării Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a împlinit dorința inimii lor, așa cum a fost și mai târziu când și-au dorit un împărat; dar nici trimiterea cercetașilor, nici dorința de a avea un împărat nu corespundea voinței lui Dumnezeu. Când Domnul a vestit lui Moise pentru prima dată intenția Sa de a elibera poporul Său, atunci a exprimat aceste cuvinte pline de conținut: „Și am coborât ca să-i scap din mâna egiptenilor și ca să-i fac să se suie din țara aceea într-o țară bună și largă, într-o țară în care curge lapte și miere“ (Exod 3.8). O parte din această promisiune se împlinise deja. Ei fuseseră eliberați din mâna egiptenilor și din țara lor. Ei ar fi trebuit să se încreadă în Dumnezeul lor fidel, care ar fi împlinit și cealaltă parte a promisiunii. Dar în loc să

se încreadă în Dumnezeu și să creadă Cuvântul Său, ei au cerut să se trimită cercetași pentru a vedea cum este țara, dacă este bună sau rea, dacă pământul este gras sau slab (Numeri 13.18-20). Parcă ar fi spus: „Noi nu putem accepta pur și simplu descrierea lui Dumnezeu despre țara Canaan, noi trebuie să verificăm, ca să ne convingem. Dumnezeu a spus că în ea curge lapte și miere, dar noi trebuie să vedem dacă este un pământ gras sau slab.“ Deoarece domnea un astfel de duh, se înțelege ușor că s-a dat crezare cercetașilor, când aceștia s-au întors și au adus vești rele. Adunarea poporului a fost dispusă să accepte relatarea oamenilor necredincioși, să creadă ceea ce spuneau ei și să se îndoiască de cuvintele lui Dumnezeu. Acesta este felul de a fi al inimii omenești. Cercetașii care s-au întors, nu au fost în stare să spună ceva contra țării. Ei au fost nevoiți să confirme că în ea curge lapte și miere, dar au adăugat o descriere exagerată a dușmanilor și a piedicilor pe care trebuiau să le învingă, pentru a lua în posesie țara. Ei au văzut acolo cetăți întărite și mulți uriași, față de care ei se vedeau ca niște lăcuste. Nu s-a auzit niciun cuvânt despre Dumnezeu și promisiunea Sa. Dumnezeu nu juca niciun rol în gândurile lor. Promisiunea Sa „Eu vă voi duce în țară“ nu avea niciun loc în inimile lor. Datorită necredinței lor, ei nu puteau intra în țară (Evrei 3.19). Și au zis unul către altul: „Să punem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt“ (Numeri 14.4)! În inimile lor, ei erau deja acolo (a se compara cu capitoul 11.5), iar unde este inima, acolo va merge curând și piciorul.

Ei se aflau în Cades-Barnea, în fața granițelor țării. Roadele ei erau înaintea lor, le aduceau aminte că Dumnezeu poate să-i ducă în țară și să le-o dea, dar în ciuda tuturor acestor lucruri, ei i-au întors spatele lui Dumnezeu și nu au vrut să intre în țară. Acesta era un semn pentru criza din istoria lor. În ciuda murmurilor și a păcatului lor, Domnul i-a purtat prin pustiu, dar această respingere publică a moștenirii, acest dispreț față de Cuvântul Său, Dumnezeu a trebuit să-l judece și să-l pedepsească. Dacă Moise nu ar fi intervenit pentru ei, mânia dreaptă a lui Dumnezeu i-ar fi distrus într-o clipă.

Poporul necredincios a luat decizia sa. Atunci a fost nevoit să umble 40 de ani prin pustiu, a trebuit să moară și să fie înmormântat acolo. Copiii lor urmau să intre în țară și să o posede, dar cei care au disprețuit-o trebuiau să fie omorâți. De aici rezultă învățături foarte importante pentru copiii lui Dumnezeu. Țara bună, promisă este imaginea binecuvântărilor spirituale, bogate (Efeseni 1.3), care stau la dispoziția fiecărui credincios în Hristos, dar trebuie să intre în țară pentru a le poseda. Nu ceea ce vede ochiul, ci pe ceea ce pășește piciorul este posesie. A cunoaște raporturile geografice ale unei țări este ceva, iar a sta pe terenul ei este altceva. Dacă luăm în posesie binecuvântările spirituale, vom ajunge cu siguranță acolo unde sunt fiii lui Anac și cetățile întărite. Strugurii și uriașii se întâlnesc de obicei împreună, iar dacă vrem să savurăm strugurii, trebuie să luptăm contra uriașilor. Strugurii sunt dulci, dar uriașii sunt puternici, și mai degrabă disprețuim proprietatea binecuvântărilor spirituale, decât să ne împotrivim „uriașilor“; unii se întorc în lume și astfel la cădere. De câte ori nu am văzut sfinți, care stăteau direct la granițele Canaanului ceresc, savurând binecuvântările unei vieți de credință, a unei urmări fidele în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu! Dar apoi au trebuit să ducă crucea: prietenii au fost contra lor, lumea i-a disprețuit, au pierdut probabil bunuri pământești. Acestea sunt cetățile întărite și uriașii, cu care la mulți este încercată credința. Nu s-au gândit la așa ceva, deși citeau în Biblie și au știut probabil că Domnul lor a spus: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de *sine însuși* și să-și *ia zilnic crucea* și să Mă urmeze“ (Luca 9.23). Astfel s-au întors într-un oarecare mod din nou în lume și au sfârșit acolo zilele ca rătăciți nefericiți, fiind pentru alții o piatră de poticnire și producându-și lor înșiși o pierdere, pe care nu o pot recupera niciodată.

Istoria ulterioară a acestei cete necredincioase nu o cunoaștem. Dumnezeu a considerat că nu merită să o consemneze. Despre acel timp, când au disprețuit ceea ce era prețios (Psalm 106.24), până s-au întors din nou acolo după 38 de ani dificili ai pelerinajului, nu mai citim nimic. Sunt relatate numai omorârea cu pietre a unuia care a batjocorit sabbatul și păcatul și blestemul răscoalei lui Core, evenimente care au o însemnătate adâncă în istoria unui popor

căzut și rebel și care sunt imagini pentru un creștinism decăzut și necredincios (Evrei 10.28; Iuda 11).

Este bine pentru inimile noastre să auzim că din această ceată infidelă au apărut doi bărbați, care și-au recunoscut public credința lor în Dumnezeu cel viu. Caleb și Iosua făceau parte din grupul celor 12 bărbați care au fost aleși să cerceteze țara, dar ei erau însuflețiți de un alt duh decât ceilalți. Ei credeau în Dumnezeu. Ei L-au considerat fidel să împlinească promisiunea dată. Ei au fost gata să-L urmeze pe Domnul fără niciun fel de restricții. Caleb, după 45 de ani, când a fost deja în țară, a recunoscut: „... i-am adus informații așa cum erau în inima mea“ (Iosua 14.7). Chiar dacă ar fi fost dus legat la ochi prin țara Canaan, Caleb ar fi spus că este o țară bună. Vestea despre aceasta nu a primit-o de la ceea ce vedea, ci de la ceea ce i-a spus Dumnezeu său. Cuvântul Domnului era în inima sa; el s-a încrezut în Dumnezeu, atât în ce privește țara, cât și în ce privește puterea lui Dumnezeu de a-i conduce în țară. El a văzut cetățile întărite, a văzut uriașii, dar peste tot și mai mare decât toți era Dumnezeu. El credea că Dumnezeu poate cu siguranță să le dea victoria și a mărturisit: „Să mergem să ne suim îndată și s-o stăpânim, pentru că o vom învinge, cu siguranță“ (Numeri 13.30). Din aceste cuvinte nu rezultă mândrie și aroganță; acesta era limbajul credinței. Acest lucru reiese din cuvintele pe care își bazează îndemnul său: „Domnul este cu noi; nu vă temeți de ei“ (Numeri 14.9). Ce mărturie binecuvântată! Chiar dacă aceasta a rămas fără efect la ceata necredincioasă, el a fost răsplătit din plin de Dumnezeu cerului. Când cei zece cercetași necredincioși au fost omorâți în pustiu, Caleb și Iosua au rămas în viață (14.36-38). Ei au primit promisiunea Domnului că El îi va duce în țara promisă, pe care frații lor au disprețuit-o. Ei au trebuit să aștepte 40 de ani împlinirea promisiunii Lui și astfel să adauge la credința lor răbdarea, ei au trebuit să umble în pustiu alături de cei care au vrut să-i omoare cu pietre și au văzut cum unul după altul aceștia au căzut, dar au știut că promisiunea nu-i poate înșela. Ce binecuvântare este pentru noi, când citim în Iosua 14.6-15, cum vechii războinici au intrat în țara în care curge lapte și miere, și auzim din gura lui Caleb mărturia despre fidelitatea lui Dumnezeu! El stătea acolo, sănătos și puternic, la vârsta de 85 de ani, gata de luptă ca în zilele tinereții sale. El a fost gata să urce și să ia în posesie partea sa de moștenire, încrezându-se mereu în faptul că Domnul va izgoni dușmanii. Hebron, care înseamnă părăsire, a fost partea sa de moștenire. Acolo a alungat pe cei trei fii ai lui Anac, care au îngrozit tot poporul. De aici, dragi credincioși, să învățăm că Dumnezeu Se dovedește întotdeauna fidel față de cei care se încred în El și că drumul binecuvântării și al părăsirii este calea fidelității și a ascultării față de tot ce a poruncit Dumnezeu!

Cine stă de partea lui Dumnezeu are întotdeauna victoria; pentru el nu există nicio situație fără ieșire. Voia lui Dumnezeu va deveni cea mai mare bucurie a credinciosului, dacă el, în ciuda slăbiciunii sale, rămâne victorios.

Aproape de sfârșitul călătoriei

Următoarele capitole din Numeri relatează despre ultimele evenimente ale călătoriei prin pustiu. Ele sunt pline de învățături și avertizări pentru credincioșii acestor ultime zile, dar totuși aici ne putem ocupa doar pe scurt cu ele.

Moartea Mariei (Numeri 20.1): Cântăreța, care a dat tonul la cântarea de laudă intonată la malul Mării Roșii, a murit și a fost îngropată în pustiu. Câți tineri credincioși au început frumos și promițător pe calea pelerinajului, dar curând s-a șters această strălucire! Maria a fost de acord cu murmurele și necredința mulțumii și din această cauză a trebuit să cadă împreună cu alții în pustiu. De aici rezultă o învățătură serioasă pentru noi. Este bine să începem cu o cântare, dar dacă vrem să ne încheiem zilele pelerinajului nostru cu o cântare de laudă, trebuie să umblăm cu Dumnezeu.

Păcatul lui Moise (Numeri 20.7-11): Dintre toate greșelile și păcatele din pustiu, eșecul lui Moise, omul lui Dumnezeu, are o învățătură de o importanță mare pentru noi. El a primit

porunca să ia toiagul și să vorbească stâncii, care apoi urma să ofere apa ei înviorătoare. Dar Moise, în mânia sa, a lovit stânca și a vorbit poporului. Moise a vorbit necugetat cu buzele sale, și din această cauză i-a fost interzis să intre în țara promisă. Este adevărat, poporul a întărit duhul său (Psalm 106.33), dar acest lucru nu a putut să prezinte păcatul său în ochii lui Dumnezeu, care este sfânt, într-o lumină favorabilă. Poziția sa înaltă, fidelitatea sa de odinioară, apropierea sa de Dumnezeu și blândețea sa personală nu au putut contrabalansa această necinstire a lui Dumnezeu cu urmări grave. El a făcut un păcat de moarte și nici rugăciunea sa cu stăruință către Dumnezeu, nici dorința sa arzătoare de a intra în țară (Deuteronom 3.25-27) nu au putut schimba hotărârea lui Dumnezeu. Aici sunt învățături importante pentru sufletele noastre. Neascultarea, chiar dacă este săvârșită de un sfânt, nu poate rămâne niciodată nepedepsită. Desigur, pentru cei care sunt în Hristos Isus nu mai este nicio condamnare (Romani 8.1), dar există o disciplinare părintească, despre care lumea nu știe nimic. Un copil al lui Dumnezeu nu-și poate pierde niciodată locul său în familia divină, dar dacă păcătuiește cu voia, va trebui să simtă disciplinarea mâinii părintești. Cu cât poziția este mai înaltă, cu cât dreptul este mai mare, cu atât mai aspră este disciplinarea. Așa a fost în cazul lui Moise. Totuși, i s-a permis să privească țara bună de pe vârful Nebo și să o vadă netulburat până la capătul ei. El a fost onorat cum nu a fost niciun alt om pe acest pământ înainte de el sau după el, fiind îngropat chiar de Dumnezeu. Dar nu i s-a permis să introducă poporul salvat, pe care îl iubea, în moștenirea sa. Ca și reprezentant al Legii, nu putea acest lucru; ca și slujitor al lui Dumnezeu, a fost neascultător și astfel i s-a interzis intrarea în țară.

Moartea lui Aaron: După Maria, preotul Aaron a fost cel care a trebuit să plece. El a fost condus pe muntele Hor, a fost dezbrăcat de hainele sale preoțești și a fost adăugat la poporul său. Ca și reprezentant al preoției, care a rezultat din Lege, Aaron este polul opus al lui Hristos, a cărui preoție nu va înceta niciodată. „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec.“

Balaam și Balac: Când aproape s-a încheiat călătoria prin pustiu, a pășit un alt dușman contra cetei de pelerini. Este vorba despre Balac, împăratul Moabului, urmat de Balaam, profetul lacom. Nu putem intra aici în amănuntele referitoare la acest eveniment deosebit sau la acțiunea aceluia instrument al lui satan. Este suficient dacă știm că el și-a stabilit ca scop să blesteme și să distrugă poporul lui Dumnezeu. Timpul căutat de el a fost la încheierea călătoriei lor, după patruzeci de ani în care L-au provocat pe Dumnezeu și au fost infideli față de El. Balaam a crezut că Domnul va fi dispus să accepte să blesteme poporul din cauza greșelilor continue. Dar Balaam s-a înșelat. În loc să-i permită lui Balaam să rostească un blestem, Dumnezeu a pus în gura profetului binecuvântări. În locul unei acușări contra poporului Său, Domnul a exprimat în cuvinte minunate, cum n-a făcut niciodată înainte, plăcerea Sa față de aleșii Săi, a vorbit despre poziția lor glorioasă în harul Său, despre chemarea lor actuală și despre slava lor viitoare. Așa lucrează Domnul. El îl muștră și îl pedepsește pe poporul Său pentru neascultarea sa, dar El nu permite niciunui dușman să ridice glasul împotriva poporului Său. El nu ascultă acuzațiile împotrivorilor lor. Chiar dacă satan caută un motiv contra sfinților, el nu va putea să obțină judecata împotriva lor. „Dumnezeu este cel care îndreptățește. Cine este cel care condamnă?“ (Romani 8.33-34). Satan poate să ridice acușare în prezența lui Dumnezeu, dar el nu poate condamna și va veni ziua în care el, „acuzatorul fraților“, va fi alungat de pe locul acușării și în sfârșit va fi zdrobit sub picioarele sfinților; pentru că ei sunt biruitori prin „sângele Mielului“ (Romani 16.20; Apocalipsa 12.10-11). Lăudat să fie Domnul!

Dar trebuie să fie descoperit încă un atac viclean al dușmanului. Dacă nu poate distruge poporul lui Dumnezeu prin blestem, atunci încearcă să-l ispitească prin viclenie. Dacă diavolul nu poate face nimic „ca un leu care răcnește“, atunci încearcă mai departe ca și „șarpe șiret“ și astfel are, din păcate, de multe ori succes. Despre acest al doilea atac al lui Balaam citim: „L-a învățat pe Balac să arunce o cursă înaintea fiilor lui Israel“ (Apocalipsa 2.14) și cu aceasta a avut succes. El l-a adus pe poporul ales și pus deoparte în legătură cu un popor necurat. Indicația din Noul Testament cu privire la „învățătura lui Balaam“, așa cum a apărut ea în

biserica din Tiatira, arată și avertizează că aceeași tactică este folosită să aducă Biserica lui Dumnezeu într-o legătură nesfântă cu lumea. Nu a avut deja succes? Diavolul știe foarte bine, că o biserică stricată, amestecată cu oameni nelegiuiți și într-un jug nepotrivit cu necredincioși va atrage asupra sa judecata lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat odinioară cu nedreptatea de la Baal-Peor. Să fie foarte veghetori sfinții lui Dumnezeu! Există deja mulți antihriști. Taina fărădelegii este deja activă. Lucrarea principală a lui satan printre sfinți constă în a-i ispiti să intre într-o legătură și o curvie spirituală cu lumea, pentru ca în acest mod să distrugă mărturia lor ca popor al Domnului, un popor salvat și pus deoparte.

Moștenirea din pustiu: Cele două seminții și jumătate, care au căutat și au găsit moștenirea lor pe partea Iordanului mărginită de pustiu, în afara țării promise (Numeri 32.1), reprezintă o altă formă de creștinism de suprafață, așa cum astăzi este larg răspândit. Asupra lor a acționat atrăgător țara Galaad și suprafețele sale verzi ca pășune pentru vitele lor. La alegerea lor au fost influențați numai de propriile lor interese, așa cum a decis odinioară și Lot (a se compara cu Geneza 13.10); din această cauză, aceste două seminții și jumătate s-au despărțit de frații lor și au pierdut din propria lor vină partea lor în țara promisă. Ei au format după părerea lor un fel de unitate cu frații lor (Iosua 22.10), dar ei au reprezentat întotdeauna pentru locuitorii țării o cauză de slăbiciune și întristare. Această generație se găsește și astăzi printre poporul lui Dumnezeu. Ei rostesc Numele Domnului. Ei afirmă că sunt poporul lui Dumnezeu, dar locul în care stau ei și modul lor de viață vorbește mai degrabă despre legătura lor cu pământul decât cu cerul. Ei mărturisesc că sunt cetățeni ai chemării cerești. Dar se vede clar că cele pământești au găsit mai mult spațiu în inimile lor decât cele ce sunt sus. Partea cea bună este dincolo de Iordan, în țara asupra căruia ochiul Dumnezeului lui Israel se odihnește mereu și unde El locuiește în mijlocul poporului Său în cortul Lui.

La granițele Canaanului

Ultima etapă a lungii călătorii prin pustiu a fost atinsă și țara promisă apărea în fața cetei de pelerini. Canaan, țara moștenirii lor, se întindea înaintea lor în toată bogăția și frumusețea ei. Era țara în care curgea lapte și miere, cu râuri, văi și dealuri, cu câmpii mănoase și vii, cu întinderi plăcute; toate acestea le vedeau acum cu ochii lor, așa cum le-a descris Domnul. Cât de mult a mișcat acea priveliște minunată inimile poporului pelerin! Trebuiau acum să facă un singur lucru: să pornească și să ia țara în posesie. Prin promisiune, țara le aparținea deja, dar ei trebuiau să intre în ea, pentru a o lua în posesie. Cuvântul Domnului era: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat vouă“ (Iosua 1.3). Nu era suficient să o privească sau să o poată descrie. Ei trebuiau să-și pună piciorul pe acel pământ, pentru a-l poseda și savura. Măsura posesiei lor reale depindea de terenul pe care pășea piciorul lor; mai mult nu posedau. Aceasta este o lecție pentru noi. Din punct de vedere spiritual, nu este important ceea ce știm, ci ceea ce posedăm într-adevăr, ceea ce îmbogățește sufletul nostru. Cunoștința teoretică fără credință are puțină valoare. Este o deosebire între a citi din Biblie cuvintele „care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos“ și faptul că aceste binecuvântări au devenit o realitate în sufletul nostru. Măsura bunăstării noastre spirituale reale nu constă în ceea ce vedem în promisiunile lui Dumnezeu, ci în ceea ce facem zilnic să devină partea noastră proprie din aceste promisiuni. Orice binecuvântare spirituală este a noastră în Hristos, dar măsura în care este în noi se stabilește prin măsura în care o înțelege credința. Când poporul a plecat din Sitim, ultimul popas în pustiu, și a ajuns la malul Iordanului, era vremea recoltei, anotimpul celor mai mari binecuvântări pământești. Ei au văzut țara posesiunii în starea ei cea mai bună. Dar între ei și țara bună era o piedică. Râul adânc și lat, Iordan, care dădea peste mal, împiedica trecerea lor mai departe. Ce să facă? Să plece mai departe și să lase în seama lui Dumnezeu greutatea! Ei au văzut deja credincioșii Sa, când a separat apele Mării

Roșii în fața lor, când au ieșit din Egipt, iar același Dumnezeu și Domn era cu ei și stătea de partea lor, când au ajuns la malul Iordanului.

Să rămânem o clipă aici și să cugetăm la semnificația acestei imagini. Mulți cred că râul Iordan înseamnă moartea, iar Canaan, care stă de partea cealaltă, este o imagine a cerului. În multe cântări, trecerea Iordanului înseamnă de obicei moartea credinciosului, iar „malul strălucitor“, „țara plăcută“ de cealaltă parte este locul în care merge sufletul mântuit, când părăsește trupul muritor. Oricât de mult adevăr ar conține aceste expresii, nu este totuși ceea ce vrea să ne învețe această imagine. Celălalt mal al Iordanului nu poate să indice spre cer, în care va intra credinciosul după viața pământească. Acolo nu sunt cetăți întărite, uriași, care de fier. Credinciosul nu mănuieste acolo nici sabie, nici scut. El nu are de luptat acolo contra nici unui dușman și nu poartă armură. El este în odihnă la Hristos. El este în Paradis. Lupta sa s-a încheiat, războiul s-a sfârșit (2 Timotei 4.7, 8). Dar când israeliții au trecut Iordanul și au intrat în Canaan, ei au trebuit să lupte. Ei au venit ca războinici care duceau sabia și scutul. Erau dușmani care le disputau posesiunea țării, iar Cuvântul Domnului cu privire la acești dușmani era: „Când ți le va da (națiunile) Domnul Dumnezeuul tău înaintea ta și le vei bate, atunci să le nimicești cu desăvârșire“ (Deuteronom 7.2).

Aici, Canaan este imaginea locului actual al binecuvântărilor credinciosului, așa cum este exprimat în cuvintele: „Binecuvântat fie Dumnezeuul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos“ (Efeseni 1.3). Aici este Canaanul nostru spiritual, „țara în care curge lapte și miere“. În aceeași epistolă sunt descrise luptele și dușmanii noștri: „Lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întinericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești“ (Efeseni 6.12). Aceștia sunt „canaaniții“ noștri, care încearcă să ne alunge, pentru a ne împiedica să luăm în posesie binecuvântările noastre. Armura lui Dumnezeu stă la dispoziție pentru a-l face capabil pe luptătorul creștin să pășească împotriva dușmanului și, sub conducerea lui Iosua cel divin, Conducătorul său victorios și Urzitorul mântuirii sale, Hristos înviat, să ia în posesie țara bună.

Trecerea Iordanului

În sfârșit a sosit ziua mult dorită, iar porunca Domnului era clară: pornește și trece Iordanul. Râul neliniștit, care se revărsa peste maluri, stătea înaintea lor și le bloca intrarea în țara cea bună. Dar chiar și Iordanul umflat trebuia să se plece înaintea puterii „Domnului întregului pământ“, care îl conducea pe poporul Său la locul moștenirii lui. În urmă cu 40 de ani, toiagul lui Moise fusese instrumentul cu care a despărțit Marea Roșie, dar acel toiag și mâna care l-a întins erau acum foarte departe de această scenă a Iordanului. „Chivotul“ cu scaunul îndurării, purtat de fiii lui Levi în haine preoțești, a fost acum instrumentul eliberării lui Israel. Imediat ce preoții, care purtau chivotul sfânt, și-au pus picioarele în apa Iordanului, apele au fost despărțite. Valurile Iordanului au fost împinse înapoi și s-au îngrămădit până la cetatea Adam, un loc necunoscut. În orice caz, însemnătatea acestui nume se află în legătură cu primul om și moartea pe care a adus-o. Aceste ape despărțite în acest mod au fost preluate de Marea Sărată și nu au mai apărut. În acea zi, într-adevăr, Iordanul nu a fost vizibil pentru Israel. Albia uscată se întindea de ambele părți, cât vedeai cu ochii. Preoții, cu chivotul legământului pe umeri, stăteau între popor și apele adunate, și astfel poporul a trecut de partea cealaltă. Atât timp cât preoții cu chivotul au stat între popor și apele adunate, nu putea să-i atingă niciun strop de apă. Înainte ca cel mai slab israelit să poată fi atins de aceste ape, trebuiau să treacă toți pe lângă preoți și chivot. Atât timp cât picioarele preoților „au stat neclintite pe loc uscat, în mijlocul Iordanului“, se aflau în siguranță deplină. Mai multă siguranță nu le putea da Domnul. Și astfel a trecut peste Iordan, nestânjenită și la lumina zilei, întreaga ceată, oameni de război, bătrâni, copii mici, și și-a pus piciorul pe pământul Canaanului.

În aceste imagini sunt iarăși ascunse învățături pentru copiii lui Dumnezeu. Mielul de Paște și sângele stropit în Egipt arătau spre moartea lui Hristos, care salvează de la plata păcatului și de la mânia viitoare. Marea Roșie vorbește despre eliberarea de sub puterea lui satan și despre despărțirea de lume prin crucea lui Hristos. Iordanul este o imagine despre moartea lui Hristos și despre învierea Lui, prin care moartea este desființată, judecata înlăturată și pentru poporul lui Dumnezeu este deschisă o cale spre cer. Trecerea lui Israel prin râul uscat vorbește despre credinciosul care, prin experiență și practică, îndeplinește acel mare adevăr și se vede mort, îngropat și înviat cu Hristos. A înțelege în credință aceste adevăruri minunate și a ți le însuși, înseamnă a găsi intrare în împărăția vastă a binecuvântărilor duhovnicești. Țara bună, în care credinciosului îi sunt cunoscute toate „binecuvântările spirituale în locurile cerești“, „bogățiile de nepătruns ale lui Hristos“, „nemărginitele bogății ale harului Său“ și „nemărginita mărime a puterii Lui“, această țară se află de partea cealaltă a Iordanului. Omul, care trăiește conform cărnii ca un om din lume, poate citi despre acestea și chiar vorbi, dar savurarea acestor bunătăți este doar partea aceluia care se văd morți și înviați cu Hristos.

Pietrele de aducere-aminte ale Iordanului

Trecerea lui Israel prin Iordan nu trebuia să fie uitată. Doisprezece bărbați aleși, câte unul din fiecare seminție, s-au întors la cuvântul Domnului la albia goală, la locul pe care au stat picioarele preoților; de acolo au ridicat câte o piatră și au dus pietrele la malul Iordanului, unde le-au înălțat în țara promisă. Aceste pietre trebuiau să aducă aminte de puterea Domnului, care a despărțit apele Iordanului și a adus poporul Său în țară. Ele trebuiau să depună mărturie generațiilor viitoare de puterea dreptei lui Dumnezeu. Aceste pietre de aducere-aminte, care au fost ridicate din locul morții și înălțate în afara Iordanului, pentru a fi o mărturie a lui Dumnezeu, ne amintesc de poziția actuală a aceluia care au înviat și se află la Hristos. Odată se aflau ca pietrele în moarte, sub judecată, dar acum sunt înălțați prin harul și puterea lui Dumnezeu și sunt așezați împreună cu Hristos în locurile cerești. Credincioșii, care trăiesc în puterea acestei poziții și printr-o viață zilnică pentru Dumnezeu, care arată că dorința lor este îndreptată spre ceea ce este sus, vor atrage curând asupra lor atenția lumii. Se va pune întrebarea: Ce înseamnă pentru voi aceste pietre? Ghilgal, unde a fost înlăturată rușinea lui Israel, a fost o mărturie constantă pentru toate popoarele pământului despre ceea ce a făcut mâna Domnului pentru poporul Său (Iosua 4.24).

Într-un alt loc a trebuit să fie ridicat un alt monument. În adâncul Iordanului, pe locul pe care au stat picioarele preoților, Iosua a ridicat alte douăsprezece pietre, care trebuiau să fie inundate și îngropate de ape, imediat ce ele se întorceau cu toată puterea lor. Aici avem reversul monedei, dacă se poate spune așa, un alt adevăr. Cele douăsprezece pietre, care au fost ridicate din Iordan și înălțate în Canaan, vorbesc despre poziția credinciosului, ca înviat cu Hristos. Cele douăsprezece pietre, care au fost îngropate în Iordan, pentru a fi ascunse ochiului omnesc pentru totdeauna, vorbesc despre credincios ca fiind mort și îngropat cu Hristos.

Botezul, imaginea divină vizibilă în exterior a credinciosului mort, îngropat și înviat cu Hristos, este răspunsul Noului Testament la ambele monumente de piatră: în Iordan și *de partea cealaltă* a Iordanului. Pentru cei care cunosc această realitate și și-au însușit-o prin credință, această amintire și această asemănare va fi prețioasă și plină de binecuvântare. Pentru alții, va fi o supărare și o poticnire.

Cartea Iosua istorisește mai departe despre cucerirea țării și împărțirea moștenirii la cele douăsprezece seminții. Energia, râvna și credința, pe care poporul le-a arătat, cuceririle și victoriile, dușmanii învinși și greșelile făcute de popor sunt pline de învățături pentru poporul lui Dumnezeu în aceste zile ale indiferenței și ale dezinteresului pentru lucrurile duhovnicești. Să înaintăm în același duh al credinței, ca războinici încinși, având armura lui Dumnezeu, și ca buni ostași ai lui Isus Hristos (2 Timotei 2.3) să rezistăm în toate împotrivirile!